CP SF

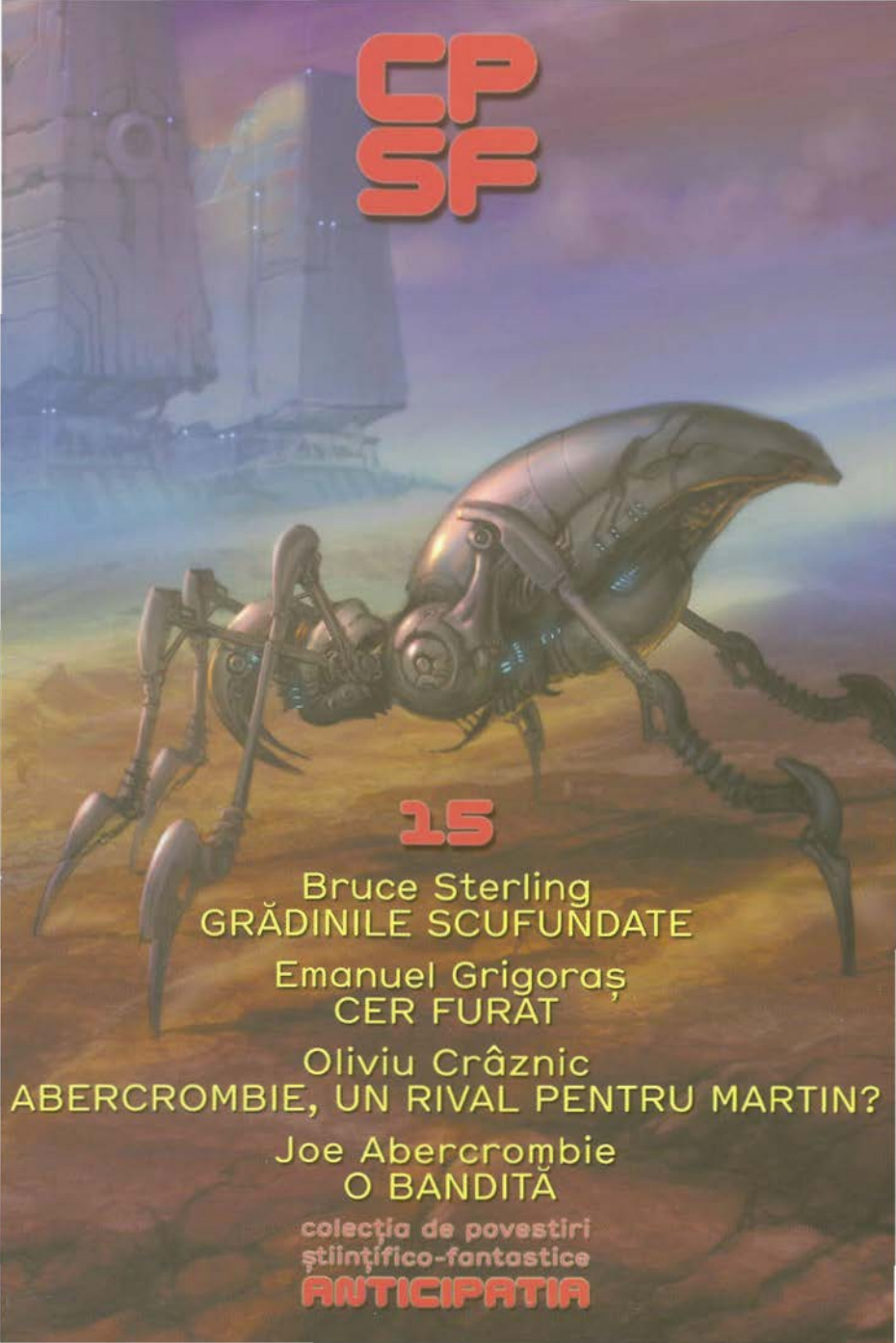

15

Bruce Sterling
GRĂDINILE SCUFUNDATE

Emanuel Grigoraș
CER FURAT

Oliviu Crâznic
ABERCROMBIE, UN RIVAL PENTRU MARTIN?

Joe Abercrombie
O BANDITĂ

colecția de povestiri
științifico-fantastice
ANTICIPAȚIA

2/2014/CPSFA15/serie nouă

Bruce Sterling • GRĂDINILE SCUFUNDATE / 3

Emanuel Grigoraș • CER FURAT / 25

Oliviu Crâznic • ABERCROMBIE, UN RIVAL PENTRU MARTIN? / 55

Joe Abercrombie • O BANDITĂ / 65

Coperta & design: Valentin NICOLAU / Imagine: Tudor POPA
Redactor-șef: Marian TRUȚĂ / Redactor: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR / Editor: Valentin NICOLAU

colecția de povestiri
științifico fantastice
ANTICIPAȚIA
ISSN 1220-8620

NAUTILUS

AU APĂRUT

GEORGE ANANIA **TEST DE FIABILITATE**

FELIX ADERCA **ORAȘELE SCUFUNDATE**

HUGH HOWEY **SILOZUL**

PETER F. HAMILTON **GOLUL VISĂTOR**, 2 vol.

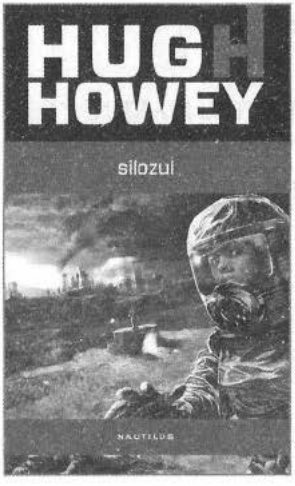

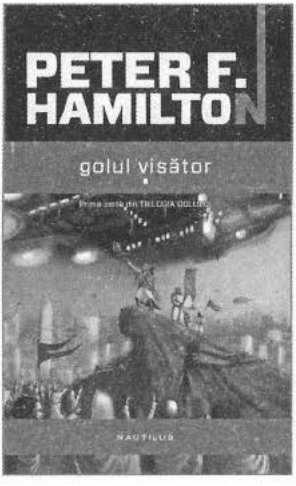

grădinile scufundate

bruce sterling

Realitatea crudă, frumusețea sălbatică
a distrugerii, acestea sunt mizele unui joc teribil,
mizele unei arte cumplite prin care planeta Marte
este modificată după cum dictează interesele
unei caste atotputernice.

PĂIANJENUL LUI MIRASOL SE HURDUCA PESTE ȚINUTUL ERODAT al Mării Hadriacum, sub un cer marțian agitat. La limitele troposferei se răsuceau dârele curenților, dungi murdare pe un fundal liliachiu. Mirasol le privea prin geamul striat al cabinei. Îi sugerau idei după idei: cuiburi de șerpi, bancuri de țipari negri, hărți cu asteriscuri întunecate...

Din zorii zilei, cobora într-una în Bazinul Hellas, iar presiunea atmosferică sporea. Sub pătura cea groasă de aer, Marte zăcea aidoma unui bolnav cu febră, asudând gheață.

La orizont, cumulușii se înălțau, parcă accelerând, dedesubtul hieroglifelor jeturilor de la reactoare.

Bazinul îi era necunoscut lui Mirasol. Facțiunii ei, Structuraliștii, i se repartizase o tabără de reabilitare în nordul lui Syrtis Major. În regiunea aceea, vânturile de suprafață, cu viteze de trei sute de kilometri la oră, reprezentau un fenomen obișnuit, iar tabăra presurizată fusese îngropată de trei ori sub dune.

Pentru a ajunge la ecuator avusese nevoie de opt zile de mers necontenit.

De undeva din înălțime, facțiunea Regaliștilor o ajutase să navigheze. Polisul lor orbital, Stupul-Terraformare, era un conglomerat de sateliți monitori. Grija Regaliștilor dovedea că o supravegheau cu atenție și permanent.

Cele șase picioare subțiri ale păianjenului se poticniră pe panta unei depresiuni de eroziune. Brusc, Mirasol își zări chipul reflectat în geam, palid și încordat, cu ochi negri, visători și preocupați.

Era un chip simplu, cu frumusețea anonimă a Replăsmuiților genetic. Se frecă la ochi cu degetele cu unghii roase.

Spre vest, hăt deasupra, o dâră de sol purtat de vânt ondulă în lateral și dezvălui Scara, puternicul cablu de ancorare al Stupului-Terraformare.

Deasupra vânturilor, cablul dispărea din vedere, topindu-se dincolo de strălucirea metalică a Stupului, legănându-se îndepărtat în orbită.

Mirasol privi polisul cu un amestec neliniștit de invidie, teamă și respect. Până atunci nu se apropiase niciodată atât de mult de Stup sau de Scara ce-l lega de suprafața planetei. Precum majoritatea generației tinere a facțiunii ei, nu fusese niciodată în spațiu. Regaliștii îi menținuseră în carantină în tabăra Syrtis.

Viața nu apăruse ușor pe Marte. Vreme de o sută de ani, Regaliștii din Stupul-Terraformare bombardaseră suprafața planetei cu blocuri uriașe de gheață. Acțiunea aceea de inginerie planetară era cea mai ambițioasă, dar și încununată de succes dintre operele cosmice ale omului.

Impacturile săpaseră cratere gigantice în crusta marțiană, ridicând tone de pulbere și aburi în firava pătură de aer a planetei.

Pe măsură ce temperatura crescuse, oceanele îngropate în înghețatul sol marțian mugiseră, lăsând în urmă vaste întinderi de teren accidentat și noroi umed și steril. Pe aceste șesuri, pe pereții canalelor, pe fundurile de circuri și de căldări glaciare, lichenii transplantați se agățaseră și începuseră să devoreze viața. Pe câmpiile din Eridania, în întortocheatele canioane ale Bazinului Coprates, în ținuturile umede și reci ale polilor în micșorare, peste tot se întindeau tufișuri uriașe din sinistrele plante ghimpate – zone de dezastru pentru anorganic.

Pe măsură ce proiectul transformării se amplificase, crescuse și puterea Stupului.

Ca punct neutru în războaiele facționale ale omenirii, Stupul-Terraformare era vital pentru bancherii și pentru oamenii de finețe ai tuturor sectoarelor.

Până și Acționarii extratereștri, reptilele extrem de bogate care călătoreau între stele, constataseră că Stupul-Terraformare era util și-l favorizau cu protecția lor.

În calitate de cetățeni ai S-T-ului, Regaliștii își sporiseră puterea, grupările mai mici clătinându-se și prăbușindu-se în calea lor. Marte era presărat cu facțiuni care dăduseră faliment, acaparate financiar și aduse acolo de plutocrații S-T.

Eșuând în spațiu, refugiații căpătaseră, prin mărinimia Regaliștilor, rolul de ecologi ai grădinilor scufundate. Zeci de facțiuni erau menținute în carantină în taberele de reabilitare, locuri sumbre, izolate, unde existența le era redusă la o jalnică sărăcie.

Iar Regaliștii își utilizaseră puterea cu dibăcie. Facțiunile se pomeniseră prinse în bioesteticele misterioase ale filosofiei Post-umaniste, permanent subminate de emisiunile Regaliste, de învățătura Regalistă, de cultura Regalistă. Cu timpul, până și cea mai încăpățânată grupare avea să fie sfărâmată și absorbită în fluxul cultural al S-T-ului. Membrilor facțiunilor avea să li se permită să părăsească taberele și să urce Scara.

Mai întâi însă trebuiau să-și dovedească meritele. Structuraliștii așteptau de ani buni șansa aceasta. Apăruse în cele din urmă, prin competiția din Craterul Ibis, o confruntare ecologică a facțiunilor, care urma să ofere învingătorului statutul de Regaliști. Șase grupări își trimiseră reprezentanții în Craterul Ibis, fiecare înarmat cu cele mai avansate biotehnologii ale grupării. Avea să fie războiul grădinilor scufundate, iar Scara urma să fie recompensa câștigătorului.

Vehiculul lui Mirasol pătrunse într-o văiugă stâncoasă și înghețată, dintr-un ținut care se prăbușise în carsturi și doline. După două ore, văiuga se sfârși brusc. Înaintea ei se înălța un șir de plăci masive și stânci, unele strălucind sticlos în urma topirii revocate de impact, altele pătate de licheni.

Când ajunse la piciorul pantei, răsări soarele și Mirasol zări buza exterioară a craterului, ferestruită în verdele lichenilor și albul sclipitor al zăpezii.

Concentrația oxigenului creștea mereu. Din interiorul craterului se scurgea aer cald și umed, lăsând în urmă o dâră înghețată. Aici căzuse, cu viteza de cincisprezece kilometri pe secundă, un asteroid de jumătate de milion de tone, provenind din inelele lui Saturn. Dar vreme de două secole, ploaia, deplasarea ghețarilor și lichenii roseseră muchia craterului, iar marginile rănii se năruiseră erodate.

Păianjenul urca în susul unui canal striat dintr-o fostă căldare glaciară. Un vânt alpin urla în josul canalului, unde peticele dese de licheni se agățau de filoane de gheață dezgolite.

Unele stânci erau vârstate cu sedimente ale vechilor oceane marțiene, dezghiocate și răsturnate de impact.

Era iarnă, sezonul curățirii grădinilor scufundate. Prundișul înșelător de pe buza craterului era cimentat cu noroi înghețat. Vehiculul găsi baza ghețarului și se târî în susul acestuia. Panta abruptă era brăzdată de zăpada iernii și praf adus de furtunile verii, adunate în sute de straturi albe și roșii. De-a lungul anilor, straturile se deformaseră, unduindu-se după curgerea ghețarului.

Mirasol ajunse pe creastă. Păianjenul alerga, deplasându-se de-a lungul buzei înzăpezite. Dedesubt, într-un crater de forma unui castron adânc de opt kilometri, clocotea un ocean de aer.

În interiorul giganticului colector de aer, la o depărtare de douăzeci de kilometri, un inel sfărâmat din nori maiestuoși de ploaie își târa fustele întunecate, aidoma unor ducese la cadril, peste podeaua de bal a unei mări lenticulare.

Păduri dese de mangrove verzi și galbene tiveau apa puțin adâncă, acoperind complet plaiurile răzlețe din centru. Punctulețele ibișilor, stacojii strălucitoare, împroșcaseră copacii. Brusc, un stol întinse aripile asemănătoare unor zmeie, înălțându-se cu milioanele în văzduh, deasupra craterului. Mirasol era înspăimântată de primitivismul și îndrăzneala acelui concept ecologic, de vitalitatea lui, totală și brutală.

Asta venise ea să distrugă. Gândul o mâhnea.

Își aminti atunci de anii petrecuți flatându-și profesorii Regaliști, colaborând cu ei în distrugerea propriei culturi. Apăruse șansa Scării, ea fusese cea aleasă. Își alungă tristețea, reamintindu-și ambițiile și rivalii.

Istoria omenirii în spațiu fusese o lungă operă epică de ambiții și rivalități. Încă de la început, coloniile spațiale se luptaseră pentru autosuficiență și, după scurt timp, rupseseră legăturile cu Pământul secătuit. Sistemele autonome de întreținere a vieții le oferiseră mentalitatea polisurilor: orașe-state. În atmosfera de seră a o'neil-urilor înfloriseră ideologii stranii, iar grupările disidente nu reprezentau ceva neobișnuit.

Spațiul era mult prea mare pentru a fi controlabil. Elite deschizătoare de drumuri țâșniseră, sfidând pe cei care încercau să oprească goana

lor după tehnologii aberante. Destul de brusc, marșul științei devenise un haos isteric, nebunesc. Științe și tehnologii noi zguduiseră societăți succesive în valuri de șoc al viitorului.

Societățile fisurate se fragmentaseră în facțiuni, atât de complet înstrăinate între ele încât se mai numeau omanire doar din lipsa unui termen mai adecvat. Plăsmuitorii, de pildă, preluaseră controlul propriei lor genetici, abandonând umanitatea într-o explozie de evoluție artificială. Rivalii lor, Mecaniștii, înlocuiseră organele prin proteze.

Gruparea lui Mirasol, Structuraliștii, era o ramură desprinsă din Plăsmuitori.

Structuraliștii se specializaseră în asimetria cerebrală. Mărind mult emisfera dreaptă a creierului, ei erau extrem de intuitivi, preferând metaforele, paralelele și salturile neașteptate ale cunoașterii. Mințile lor inventive și geniul rapid, imprevizibil, le oferiseră la început un avantaj competitiv. Dar pe lângă aceste atuuri apăruseră și boli grave: autism, evazionism și paranoia. Structurile scăpau de sub control, devenind păienjenișuri grotești de fantezii.

Colonia se poticnise în fața dificultăților. Industriile Structuraliste începură să decadă, depășite de rivali. Concurența devenise mult mai aspră. Carteluriile Plăsmuitor și Mecanist transformaseră acțiunile comerciale într-un soi de război endemic. Acțiunea riscantă a Structuraliștilor eșuase, și sosi ziua când întregul lor biotop fusese cumpărat de plutocrații Regaliști. Într-un fel, fusese un gest mărinimos. Regaliștii erau curtenitori și mândri de capacitatea lor de a asimila refugiați și ratați.

Regaliștii înșiși începuseră ca disidenți. Filosofia lor Post-umanistă le oferise puterea morală și siguranța prietenoasă de a domina și absorbi facțiuni de la marginea omenirii. În plus, sprijinul Acționarilor, care dețineau bogății uriașe, precum și tehnicile secrete ale călătoriilor interstelare.

Radarul îi anunță lui Mirasol prezența unui vehicul aparținând unei facțiuni rivale. Aplecându-se înainte în scaun, comută imaginea pe ecran. Era o sferă neregulată, balansându-se stângace pe patru picioare lungi și subțiri. Conturată pe orizont, se deplasă ciudat, ezitant, de-a lungul buzei opuse a craterului, apoi dispăru în josul pantei exterioare.

Mirasol se întrebă dacă nu cumva trișase. Ea însăși era ispitită să încerce o înșelătorie – să azvârle în crater câteva pachete de bacterii aerobice congelate, sau câteva zeci de capsule cu ouă de insecte –, dar se temea de monitoarele S-T de pe orbită. Miza era prea mare – nu doar cariera ei, ci soarta întregii facțiuni, falimentară și disperată în tabăra lor înghețată. Se spunea că însuși conducătorul S-T-ului, ființa post-umană căreia i se spunea Regele Homar, avea să urmărească întrecerea. Ar fi fost groaznic să eșuezi înaintea privirii lui absente, întunecate.

Dedesubtul ei, pe panta exterioară a craterului, apăruse un al doilea vehicul rival, clătinându-se și târându-se cu o grație agresivă, dementă. Corpul lung și zvelt se deplasa cu buclele și șerpuirile unui vânt pieziș, ridicând doar capul masiv, strălucitor, precum o sferă din oglinzi fațetate.

Ambii potrivnici mergeau către tabăra de joncțiune, unde cei șase concurenți aveau să primească ultimele instrucțiuni din partea Consilierului Regalist. Mirasol se grăbi.

Fu șocată, când tabăra apăru pe ecranul bordului. Era uriașă și absurd de complexă: visul unui drogat despre geodezice, alcătuită din plăci și minarete multicolore, lăbărțându-se în deșertul cu licheni, aidoma unui candelabru abandonat. Aceea era o tabără pentru Regaliști.

Aici aveau să stea arbitrii și sofiștii Bio-Artelor, judecând craterul pe măsură ce noile ecosisteme plantate se luptau între ele pentru supremație.

Ecluzele pneumatice ale taberei erau înconjurate cu tufișuri verzi, strălucitoare, de licheni care crescuseră alimentându-se cu umiditatea scăpată dinăuntru. Mirasol își conduse păianjenul prin ecluză, în interiorul unui garaj. Aici, roboți mecanici frecau și lustruiau cei o sută de metri încolăciți ai vehiculului șarpe, și abdomenul sclipind întunecat al unui păianjen cu opt picioare. Păianjenul negru era ghemuit, cu capul periscopic coborât, parcă gata să se năpustească. Pântecul lui umflat era marcat cu o clepsidră roșie și cu emblemele facțiunii sale.

Garajul mirosea a praf și a unsoare, acoperind aromele florale. Mirasol lăsă mecanicii să-i îngrijească vehiculul și păși, rigidă, într-un

coridor lung, alungându-și cârceii din spate și umeri. O ecluză zăbrelită se descompuse în filamente, apoi se re-etanșă înapoia femeii.

Se găsea într-o sală zăngănind și clicăind cu sunetele acute și obsedante ale muzicii Regaliste. Pereții erau acoperiți cu display-uri înalte, afișând imagini din grădini superbe. Un servo cu aspect cărnos, al cărui cap turtit și zâmbitor, cu țeasta organo-metalică, părea disproporționat de mare, aproape bolnav, o conduse spre un scaun.

Mirasol se așeză, îndoind cu genunchii fața de masă, albă și grea. Erau șapte scaune. Cel înalt, al Consilierului Regalist, era situat în capul mesei. Locul lui Mirasol îi oferea o idee exactă asupra propriului ei statut. Se afla în capătul opus al mesei pe latura stângă.

Doi concurenți se așezaseră deja. Unul era un Plăsmuitor înalt cu părul roșu și brațele lungi și subțiri, a cărui figură osoasă și ochii strălucitori, permanent în mișcare, îi confereau un aspect plângăreț, de pasăre. Celălalt era un Mecanist posac, cu un aer lugubru, cu proteze manuale și o tunică paramilitară, purtând pe umeri o clepsidră roșie brodată.

Mirasol îi studie în tăcere, cu priviri piezișe. Amândoi erau tineri, aidoma ei. Regaliștii îi preferau pe tineri și încurajau grupările captive să-și sporească numărul.

Strategia respectivă înăbușea, în mod inteligent, vechii susținători ai fiecărei facțiuni sub un talaz alcătuit din propriile lor odrasle, îndoctrinate de la naștere de Regaliști.

În mod vădit incomodat de poziția lui, imediat în dreapta Consilierului, bărbatul-pasăre părea c-ar fi dorit să vorbească, dar nu îndrăznea. Mec-ul cu aspect de pirat își studia mâinile artificiale, cu urechile obturate de căști.

În dreptul fiecăruia exista un bulb pneumatic cu lichior. Regaliștii, obișnuiți cu imponderabilitatea de pe orbită, foloseau asemenea recipiente din reflex, iar prezența lor acum era atât un privilegiu, cât și o umilință.

Ușa se deschise din nou și înăuntru năvăliră alți doi concurenți, de parcă s-ar fi luat la întrecere. Primul era un Mec cu aspect flasc, încă neacomodat cu gravitația, ale cărui membre slăbite erau susținute de un exoschelet. Al doilea concurent era o Plăsmuitoare cu mutații

accentuate, având picioare cu coate, terminate prin palme. Degetele palmelor erau acoperite cu inele masive, care răsunară, lovindu-se între ele, când traversă încăperea.

Își ocupă locul la masă, vizavi de bărbatul-pasăre. Începură să converseze într-un grai necunoscut celorlalți. Gâfâind sonor, bărbatul în exoschelet se așeză, cu vizibile chinuri, în scaunul din fața lui Mirasol. Globii săi oculari, din plastic, erau tot atât de inexpresivi cât niște bile de biliard. Suferințele datorate gravitației dovedeau că era nou-venit pe Marte, iar poziția lui arăta că reprezenta o facțiune puternică. Structuralista îl urî.

Mirasol încerca o senzație de coșmar, de capcană. Tot ceea ce vedea la rivalii ei părea că le proclamă incapacitatea de supraviețuire.

Aveau priviri hăituite, flămânde, aidoma unor oameni murind de foame într-o barcă de salvare, și așteptând cu o tainică înfrigurare, moartea primului dintre ei.

Reflectată în concavitatea unei linguri, întrezări propria ei imagine și, cu o scânteiere intuitivă, se văzu așa cum apărea celorlalți. Emisfera cerebrală dreaptă era mărită dincolo de limitele umane, deformându-i craniul. Figura ei avea frumusețea inexpresivă a moștenirii genetice, însă putea simți tensiunea deprimantă a trăsăturilor. Sub vesta brodată, de pilot, și bluza-pantalon din țesătură cenușie, tip uniformă, trupul părea lipsit de formă. Unghiile și pielițele degetelor îi erau roase. În tot aspectul ei se putea citi înfrângerea, pieirea generației mai vârstnice a facțiunii ei, a acelora care încercaseră și eșuaseră în imensitatea spațiului, și pentru asta se detestă.

Continuau să-l aștepte pe al șaselea concurent, când, brusc, muzica atinse un crescendo și apăru Consilierul Regalist. Numele ei era Arkadia Sorienti, Incorporated. Făcea parte din oligarhia S-T-ului și se legănă prin ușa-floare cu pasul prudent al unei persoane neobișnuite cu gravitația.

Era îmbrăcată în stilul Acționar al unui diplomat de rang înalt. Regaliștii erau mândri de legăturile lor cu extratereștrii, deoarece patronajul acestora asigura propriile lor bogății fabuloase. Cizmele lui Sorienti, înalte până la genunchi, aveau degete false, precum laba unei

păsări, cu solzi, așa cum era pielea Acționarilor. Femeia purta o fustă acoperită de fireturi aurii bătute cu pietre prețioase și o jachetă rigidă, cu manșete brodate. Înapoia capului, un guler înzorzonat forma un curcubeu multicolor.

Părul ei blond era coafat după un model tot atât de complex cât și schema legăturilor unui calculator. Pielea picioarelor dezgolite avea un aspect lucios, parcă proaspăt emailată. Pleoapele reptiliene îi sclipeau în pasteluri dulci.

Unul din cele două servo-corpuri asociate ei o ajută să se așeze. Sorienti se aplecă înainte, vioaie, încrucișându-și mâinile mici și frumoase, atât de acoperite cu inele și brățări încât păreau mănușile strălucitoare ale unei armuri.

– Sper că ați profitat de ocazie pentru a discuta între voi, rosti ea mieroasă, de parcă așa ceva ar fi fost posibil. Îmi pare rău că am fost întârziată. Cel de-al șaselea concurent nu va mai participa.

Nu urmă nicio explicație. Regaliștii nu făceau niciodată publice acțiunile ce puteau fi interpretate drept pedepse. Privirile concurenților, pe rând șocate și meditative, dovedeau că-și imaginau cele mai rele lucruri.

Cele două servo circulau în jurul mesei, împărțind platouri cu hrană de pe tăvile balansate pe capetele lor cărnoase. Concurenții ciuguliră fără tragere de inimă.

Înapoia Consilierului, display-ul prezenta desenul schematic al Craterului Ibis.

– Observați, vă rog, noile granițe, vorbi Sorienti. Sper că veți evita încălcarea lor – nu doar fizic, ci și biologic. Îi privi serioasă: Poate că unii dintre voi intenționează să utilizeze erbicide. Este permis, dar răspândirea spray-ului dincolo de hotarele sectorului personal este considerată încălcare a regulamentului. Folosirea bacteriilor este o artă subtilă. Răspândirea de microorganisme bolnave constituie o distorsiune estetică. Nu uitați, vă rog, că acțiunile dumneavoastră reprezintă o sciziune față de ceea ce ar trebui să fie, în mod ideal, procesele naturale. De aceea, perioada însămânțării biotice va dura numai douăsprezece ore. După aceea, noului nivel de complexitate i se va permite stabilizarea

fără alte intervenții. Evitați autoextinderea, și limitați-vă la rolul primar de catalizator.

Discursul lui Sorienti era convențional și ceremonial. Mirasol privi display-ul, observând cu mulțumire că teritoriul ei fusese extins. Văzut de sus, craterul cel rotund era brăzdat și urât. Sectorul lui Mirasol, cel sudic, arăta cicatricea prelungă și netedă a unei alunecări de teren, acolo unde peretele craterului se năruise și lunecase înăuntru. Ecosistemul își revenise cu rapiditate, iar mangrovele tiveau pantele de la baza grohotișului. Mai sus își înfigeau colții lichenii și jepii.

Al șaselea sector fusese desființat, iar lui Mirasol îi reveneau aproape douăzeci de kilometri pătrați.

Ecosistemul facțiunii ei urma să aibă mai mult spațiu de fixare, înainte ca lupta pe viață și pe moarte să înceapă cu adevărat. Competiția nu era prima de acest gen. Regaliștii le organizau de zeci de ani, ca test al capacităților facțiunilor rivale. Slujeau politicii Regaliste: dezbină-și-stăpânește, asmuțind taberele una împotriva celeilalte.

Iar în secolele următoare, pe măsură ce Marte devenea tot mai ospitalier vieții, grădinile aveau să iasă din cratere, răspândindu-se peste tot. Planeta urma să devină o junglă beligerantă de creații diverse. Pentru Regaliști, competițiile erau simulări ale viitorului.

În plus, întrecerile ofereau facțiunilor motivații pentru munca lor. Stimulate de războaiele grădinilor, științele ecologice avansaseră enorm. Deja progresul științei și esteticii transformase multe din vechile cratere în impedimente eco–estetice.

Craterul Ibis fusese un experiment timpuriu. Facțiunea care-l crease dispăruse de multă vreme și opera ei era acum considerată demodată.

Fiecare grupare competitoare se instala lângă propriul crater, străduindu-se să-l aducă la viață. Unele cratere erau de dată recentă, încă fumegând. În esență, întrecerile nu reprezentau altceva decât o scurtătură în susul Scării. Transpuse în realitate, filosofiile și aptitudinile concurenților urmau să determine o luptă indirectă pentru supremație. Curbele sinusoidale ale creșterii, regrupările, descreșterile expansiunii și extincției aveau să traverseze monitoarele arbitrilor Regaliști, aidoma

unor rapoarte de bursă. Competiția aceea complexă era analizată sub toate aspectele: tehnologic, filosofic, biologic și estetic. Învingătorii își părăseau taberele, căpătând bogăția și puterea Regaliștilor. Aveau să bântuie coridoarele încrustate în pietre prețioase ale S-T-ului, desfătându-se cu firimiturile primite: extinderea duratei vieților, ranguri în corporații, toleranță cosmopolită și patronajul interstelar al Acționarilor.

Când zorile purpurii se înălțară deasupra Craterului Ibis, cei cinci erau încordați, așteptând semnalul. Ziua era blândă; doar în depărtare câteva dâre negre brăzdau cerul. Mirasol privi lumina soarelui târându-se pe panta interioară a peretelui vestic al craterului. În pâlcurile de mangrove, păsările începuseră să se foiască.

Mirasol aștepta atentă. Ocupase poziție pe panta superioară a grohotișului adunat în urma alunecării de teren. Pe radar își zărea rivalii răsfirați pe pantele interioare: în stânga, vehiculul clepsidră și șarpele cu capul bătut în nestemate; în dreapta, sfera pe picioroange și un vehicul aidoma unei călugărițe.

Semnalul se dădu brusc, ca un trăsnet: lansat de pe orbită, un meteor din gheață lăsă în urma lui un nor de vapori condensați. Mirasol se năpusti înainte.

Strategia Structuraliștilor era de-a se concentra asupra pantelor superioare și grohotișurilor provenite din alunecări de teren, o nișă marginală unde sperau să reușească. Craterul cel rece din Syrtis Major le oferise o specializare în climatul alpin și nădăjduiau să exploateze avantajul respectiv. Panta lungă a faliei, cu mult deasupra nivelului mării, urma să fie principala lor bază. Păianjenul țâșni în jos, împrăștiind norișori fini de bacterii lichenofage.

Pe neașteptate, văzduhul se umplu de păsări. Pe cealaltă parte a craterului, sfera pe picioroange coborâse la țărmul apei și distrugea mangrovele. Dâre subțiri de fum lăsau să se ghicească raza unui laser de putere mare.

Stol după stol de păsări se înălțară, părăsindu-și cuiburile, pentru a se roti și coborî înspăimântate. La început, țipetele lor disperate se

auzeau precum o șoaptă ascuțită. Apoi, pe măsură ce panica se răspândea, strigătele se reflectau precum niște ecouri repetate, răsunând aidoma unui talaz de durere. În aerul încălzit de zori moliile stacojii erau suspendate, câteva milioane, rotindu-se apoi și contopindu-se, precum picături de sânge în imponderabilitate.

Mirasol împrăștie semințele plantelor alpine, păianjenul cobora în josul taluzului, pulverizând fertilizant în crăpături și crevase. Ridica bolovanii, eliberând o mixtură de nevertebrate: nematode, arahnide, crustacee, miriapozi modificați. Împroșcă pietrele cu gelatină, ca să-i hrănească până aveau să se prindă mușchii și ferigile.

Țipetele păsărilor erau asurzitoare. Ceva mai jos, celelalte facțiuni se zbăteau în noroiul de la malul mării, făcând prăpăd, distrugând mangrovele pentru ca să poată încolți propriile lor creații. Șarpele cel mare se unduia și se strecura printre desișuri, înnodându-se și smulgând din rădăcini pâlcuri întregi de mangrove. Pe când Mirasol privea, creștetul fațetat al capului șarpelui se deschise și dinăuntru țâșni un nor de lilieci.

Călugărița parcurgea metodică hotarele sectorului ei, ciopârțind cu brațele zimțuite tot ce-i ieșea în cale. Clepsidra mergea în zigzag prin

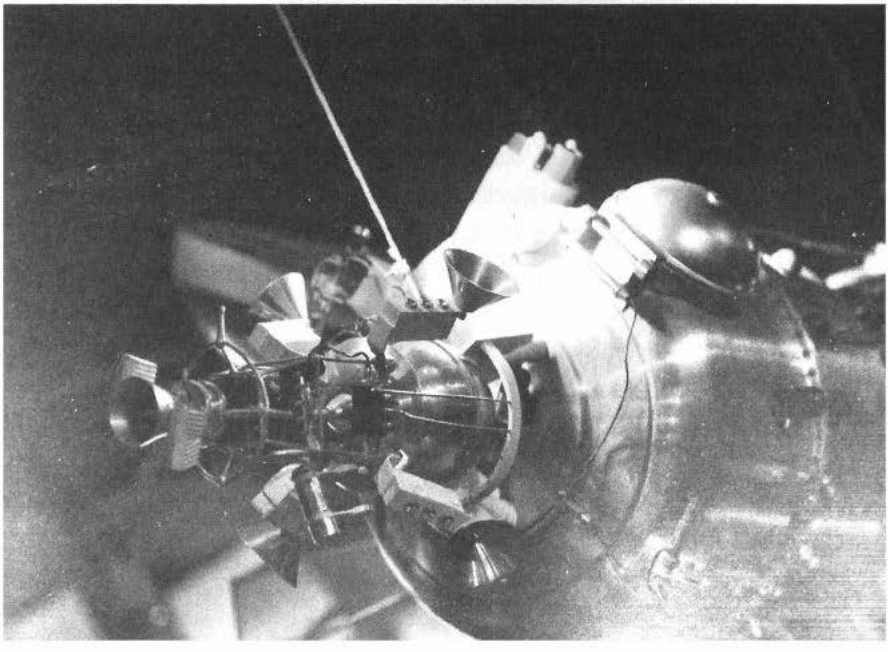

teritoriul ei, lăsând în urmă o rețea de incendii. Îndărătul ei se înălța un perete de fum.

Ideea era îndrăzneață. Sterilizarea terenului prin foc putea oferi un ușor avantaj noului biom. Chiar și un impuls neînsemnat devenea crucial atunci când aveau să urmeze ratele exponențiale de creștere.

Însă Craterul Ibis era un sistem închis. Utilizarea focului necesita o atenție deosebită. În interiorul craterului exista o cantitate limitată de aer.

Mirasol continuă încruntată. Următoarele erau insectele. Adesea neglijate în favoarea uriașelor creaturi marine sau a superbelor animale de pradă, insectele le puteau depăși pe acestea în termenii biomasei, gram cu gram. Femeia azvârli un container în josul pantei, până pe țărm, unde se topi, eliberând termite acvatice. Îndepărtă straturi orizontale de rocă, plantând ouă sub suprafețele încălzite de soare. După aceea un nor de musculițe având trupurile ticsite de bacterii. Din pântecele păianjenului, compartiment după compartiment era dezghețat și pulverizat prin duze, azvârlit prin fante, sau plantat în găurile săpate de picioarele ascuțite.

Fiecare facțiune crea o lume potențială. Lângă malul apei, călugărița dăduse drumul la două creaturi asemănătoare unor gigantice planoare negre. Acestea se năpusteau prin norii de ibiși, deschizând guri uriașe, cu site. Pe insulele din centrul mării din crater, morse solzoase suiau pe stânci, suflând aburi. Sfera cu picioroange sădea o livadă peste resturile mangrovelor. Șarpele intrase în apă, capul fațetat lăsând un siaj în formă de V.

În sectorul clepsidrei, fumul continua să se înalțe. Focurile se întindeau și vehiculul alerga disperat de-a lungul rețelei. Mirasol privi deplasarea incendiului, apoi puse în libertate marmotele alpine.

Se săvârșise o greșeală. Pe când aerul plin de fum răbufni în sas, în slaba gravitație marțiană, un curent sălbatic de aer rece din înălțimi coborî, luându-i locul. Mangrovele ardeau cu violență. Prin văzduh zburau, destrămându-se, ramuri cuprinse de flăcări.

Clepsidra se repezi în foc, năruind și călcând în picioare. Mirasol chicoti imaginându-și penalizările care se adunau în bazele de date ale arbitrilor. Pantele sectorului ei erau ferite de incendiu. Nu exista nimic inflamabil.

Deasupra țărmului, stolul ibișilor formase un cerc uriaș, care se rotea. Printre rândurile lor răzlețite se întrezăreau siluetele întunecate ale păsărilor de pradă. Dâra lungă de vapori a meteorului începuse să se răsucească și să se destrame. Sufla un vânt aspru.

Incendiul pătrunsese în sectorul șarpelui. Acesta înota în apele mâloase ale mării înconjurat de snopuri de vareci verzi, strălucitori. Înainte ca pilotul său să observe, focul trosnea deja într-un maldăr uriaș de resturi dezrădăcinate de pe mal. Nu mai exista niciun obstacol în calea vântului. Aerul năvălea în josul pantei dezgolite. Stâlpul de fum tremură și se răsuci; vălătucii lui negri erau împestrițați cu scântei.

Un stol de ibiși plonjă în nor. Mai ieșiră numai câțiva, iar unii ardeau în mod vizibil. Mirasol simți un fior de teamă. Pe măsură ce se ridica spre buza craterului, fumul se răcea și cobora pe pantele exterioare. Se formase un vârtej vertical, o tornadă de fum fierbinte și vânt rece.

Păianjenul împrăștie capsule de fân pentru caprele pitice de munte. Chiar în fața lui, din văzduh se prăbuși un ibis de gâtul căruia era agățată o formă neagră, zvârcolindu-se, toată numai dinți și gheare. Femeia se repezi și strivi pasărea de pradă, apoi privi atentă craterul.

Incendiile se răspândeau cu o viteză anormală. Norișori de fum se înălțau dintr-o duzină de locuri, atacând cu o precizie ciudată grămezile de lemne. Mintea lui Mirasol căuta febrilă o logică a distribuției lor. Focurile izbucnite în sectorul călugăriței se aflau cu mult în afara zonei de accces a scânteilor.

În regiunea sferei, flăcările trecuseră peste barajele antiincendiere fără să lase nicio urmă. Întreaga configurație era în neregulă, ciudat de nelalocul ei, de parcă distrugerea poseda o forță proprie, o sinergie furioasă, hrănindu-se din sine însăși.

Dezastrul se întindea într-o semilună devoratoare. Mirasol încercă spaima pierderii controlului – teama asudată simțită de un orbital la auzul fâsâitului unei pierderi de aer sau de un sinucigaș la vederea primului jet, strălucitor, de sânge.

Peste o oră grădina se găsea sub un uragan de resturi incandescente. Stâlpii de fum gros se micșoraseră, precum cumulușii, la limitele

troposferei grădinii scufundate. Încetișor, craterul începu să fie înconjurat de o pâclă cenușie, ocazional brăzdată de scântei, din care ploua cenușă. Sub torul murdar, dădeau roată păsări țipând, căzând cu zecile și sutele. Trupurile lor acopereau apele mării, penajul strălucitor amestecându-se cu scrumul într-o hazna cenușiu-oțelie.

Vehiculele celorlalți continuau să se lupte cu focul, traversând nevătămate liniile de demarcație, carbonizate, ale incendiului. Eforturile lor erau zadarnice, un ritual patetic înaintea dezastrului.

În cele din urmă, puritatea malițioasă a focului obosi și decăzu. Oxigenul se consumase. Flăcările slăbiseră și avansau mai lent, degajând o pâclă întunecată de fum pe jumătate mocnit.

Acolo unde se răspândea, nicio ființă aerobă nu mai putea trăi. Până și incendiile se stingeau, pe măsură ce fumul se rostogolea de-a lungul pantelor năruite și arse.

Mirasol privi un grup de gazele vărgate împleticindu-se în susul taluzului, în căutarea aerului. Ochii lor negri, abia ieșiți din laboratoare, se rostogoleau într-o eternă spaimă animalică. Aveau blănurile arse, coastele li se dilatau spasmodic, iar din boturile lor se scurgea spumă. Una câte una se prăbușiră în convulsii, izbind cu copitele stânca marțiană, pe când cădeau și lunecau. Era un spectacol oribil, imaginea unei primăveri întinate.

Ceva mai jos, pieziș în stânga, o sclipire roșiatică îi atrase atenția. Printre bolovani se târa un animal purpuriu. Întoarse păianjenul și se îndreptă într-acolo, strâmbându-se când un val întunecat de fum otrăvitor se sparse de geamul cu striațiuni.

Ieșind din fum, văzu animalul. Era o creatură asemănătoare unei maimuțe roșii, mari. Era pârlit pe trup și gâfâia. Înaintă și-l prinse cu brațele păianjenului. Ridicat în sus, acesta zgârie și izbi, lovind vehiculul cu o creangă fumegândă. Dezgustată și compătimitoare, Mirasol îl zdrobi. Veșmântul din pene de ibis strâns cusute se rupse, dezvăluind carne omenească, însângerată.

Folosind cleștii păianjenului, femeia trase de un smoc gros de pene de pe capul ființei. Masca strâmtă cedă, și bărbia omului mort căzu în piept. Ea îl împinse spre spate, dezvăluind un chip tatuat cu stele.

Ornitopterul lopăta deasupra grădinii arse, aripile lungi și roșii mișcându-se cu o fluiditate ireală. Mirasol privi fața pictată a lui Sorienti, în vreme ce doamna corporației privea ecranul scânteietor.

Puternicele camere de luat vederi ale ornitopterului trimiteau imaginile succesiv pe ecranul din tăblia mesei, luminând chipul Regalistei. Masa era ticsită cu fleacurile elegante ale lui Sorienti; o casetă inhalatoare, un bulb pneumatic ornat cu nestemate, pe jumătate golit, un lornion, un teanc de casete.

– Un caz fără precedent, murmură înălțimea ei. În cele din urmă n-a fost o catastrofă totală, doar nimicirea tuturor ființelor cu plămâni. Procentul de supraviețuiri trebuie să fi fost mai ridicat la ordinele inferioare: pești, insecte, anelide. Acum, după ce ploaia a depus cenușa, poți vedea că vegetația revine spectaculos. Sectorul tău pare aproape neatins.

– Da, încuviință Mirasol. Băștinașii n-au putut ajunge cu torțele înainte ca incendiul să se autoînăbușe.

Sorienti se lăsă pe spate între brațele înflorate ale fotoliului.

– Aș dori să nu-i mai pomenești atât de des, nici chiar între noi.

– Oricum nu m-ar crede nimeni.

– Ceilalți nu i-au văzut, erau prea ocupați cu lupta cu flăcările. Regalista ezită o clipă: ai procedat inteligent, spunându-mi numai mie.

Mirasol încrucișă privirea cu noua ei stăpână, apoi își plecă ochii.

– N-aveam cui spune. M-ar fi acuzat că am creat o teorie bazată doar pe propriile-mi temeri.

– Trebuie să te gândești la facțiunea ta, zise Sorienti cu o undă de simpatie. Cu un asemenea viitor strălucit înainte, n-ar avea nevoie de o reînnoire a reputației în privința nălucirilor paranoice.

Privi din nou ecranul.

– Structuraliștii sunt învingători, prin descalificarea adversarilor. Cu siguranță, va fi un caz interesant de studiat. Dacă noua grădină devine plictisitoare, putem steriliza de pe orbită întregul crater. Pe un teren curat poate reîncepe o altă facțiune.

– Nu-i lăsați să construiască prea aproape de margine, spuse Mirasol.

Doamna corporației o studie cu atenție, înclinând capul.

– N-am nicio dovadă, urmă Mirasol, dar pot întrezări imaginea de ansamblu. Băștinașii trebuiau să vină de undeva. Colonia care a populat craterul a fost pesemne distrusă în urma acelei uriașe alunecări de teren. A fost opera voastră? Voi i-ați ucis?

– Ești foarte inteligentă, draga mea, zâmbi Sorienti. Te vei descurca minunat în susul Scării. Poți păstra și secrete. Ți se potrivește foarte bine funcția de secretară personală.

– Au fost atacați de pe orbită, vorbi Mirasol. De ce altfel s-ar fi ascuns de noi? Ați încercat să-i nimiciți...

– S-a întâmplat cu mult în urmă. Demult, când situațiile erau mai neclare. Ei cercetau secretul zborului stelar, tehnici cunoscute numai Acționarilor. Se spune că reușiseră în cele din urmă, în tabăra de aici. După aceea nu mai exista alternativă.

– Atunci au fost exterminați în folosul Acționarilor. Mirasol se ridică și începu să se plimbe prin cabină, fusta cea nouă din pietre prețioase clinchenindu-i în jurul genunchilor. Pentru ca ei să poată continua să se joace cu noi ascunzându-și secretele și vânzându-ne mărgele din sticlă.

Regalista încrucișă brațele, zornăind din brățări și inele.

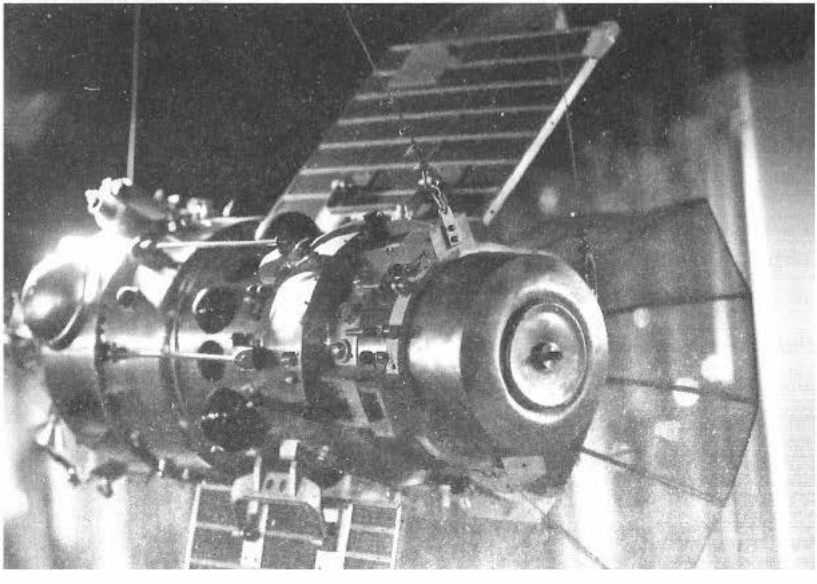

– Regele nostru Homar este înțelept, zise ea. Dacă eforturile omenirii s-ar fi îndreptat către stele, ce s-ar fi întâmplat cu terraformarea? De ce să vindem însăși puterea creației, pentru a deveni aidoma Acționarilor?

– Dar gândește-te la oameni, replică Mirasol. Gândește-te la ei, pierzându-și tehnologiile, degenerând... O mână de sălbatici, hrănindu-se cu carne de pasăre. Imaginează-ți teroarea sub care au trăit generații întregi, felul în care și-au incendiat propriul cămin și s-au sinucis, când ne-au văzut venind să le zdrobim și să le distrugem lumea. Nu ești cuprinsă de oroare?

– Pentru oameni? făcu Sorienti. Nu!

– Dar nu-nțelegi? I-ați dat viață acestei planete, ca o formă de artă, ca un joc gigantic. Ne-ați obligat să-l jucăm, iar oamenii aceia au murit din cauza noastră! Nu înțelegi cum asta murdărește totul?

– Jocul nostru este realitatea, spuse Regalista și arătă ecranul. Nu poți nega frumusețea sălbatică a distrugerii.

– Iei apărarea catastrofei?

Sorienti înălță din umeri.

– Dacă viața ar fi perfectă, cum ar putea evolua lucrurile? Oare noi nu suntem post-umani? Lucrurile cresc și mor. Cu timpul, universul ne va ucide pe toți. Universul n-are scop, iar deșertăciunea lui este absolută. Acolo există teroare pură, însă și libertate pură. Nu-l pot umple doar ambițiile noastre și creațiile noastre.

– Și asta justifică acțiunile întreprinse de voi?

– Acționăm pentru viață, replică Regalista. Ambițiile noastre au devenit legile naturale ale acestei planete. Bâjbâim, deoarece și viața bâjbâie. Mergem mai departe, pentru că viața trebuie să meargă mai departe. Când vei vedea ansamblul general, de pe orbită, unde puterea pe care o mânuim este în propriile tale mâini, atunci ne vei putea judeca. Surâse: Te vei judeca pe tine însuți. Vei fi Regalistă.

– Dar ce se va întâmpla cu facțiunile prizoniere? Agenți ai voștri, îndeplinindu-vă dorințele? Odată, am avut și noi ambițiile noastre. Am eșuat și atunci ne-ați izolat, ne-ați îndoctrinat, ne-ați transformat în

simple umbre. Trebuie să fi avut ceva care să ne aparțină doar nouă. Acum nu mai avem nimic.

– Nu-i adevărat. Aveți ceea ce v-am dat noi. Aveți Scara.

Imaginea o zgudui pe Mirasol: putere, lumină, aluzia la justiție, lumea aceea, cu păcatele și tristețile ei, redusă la o arenă strălucitoare, hăt dedesubt.

– Da, încuviință ea în cele din urmă. Da, așa este.

Traducere din limba engleză Mihai-Dan Pavelescu
Sunken Gardens – 1984

cer furat

emanuel grigoraș

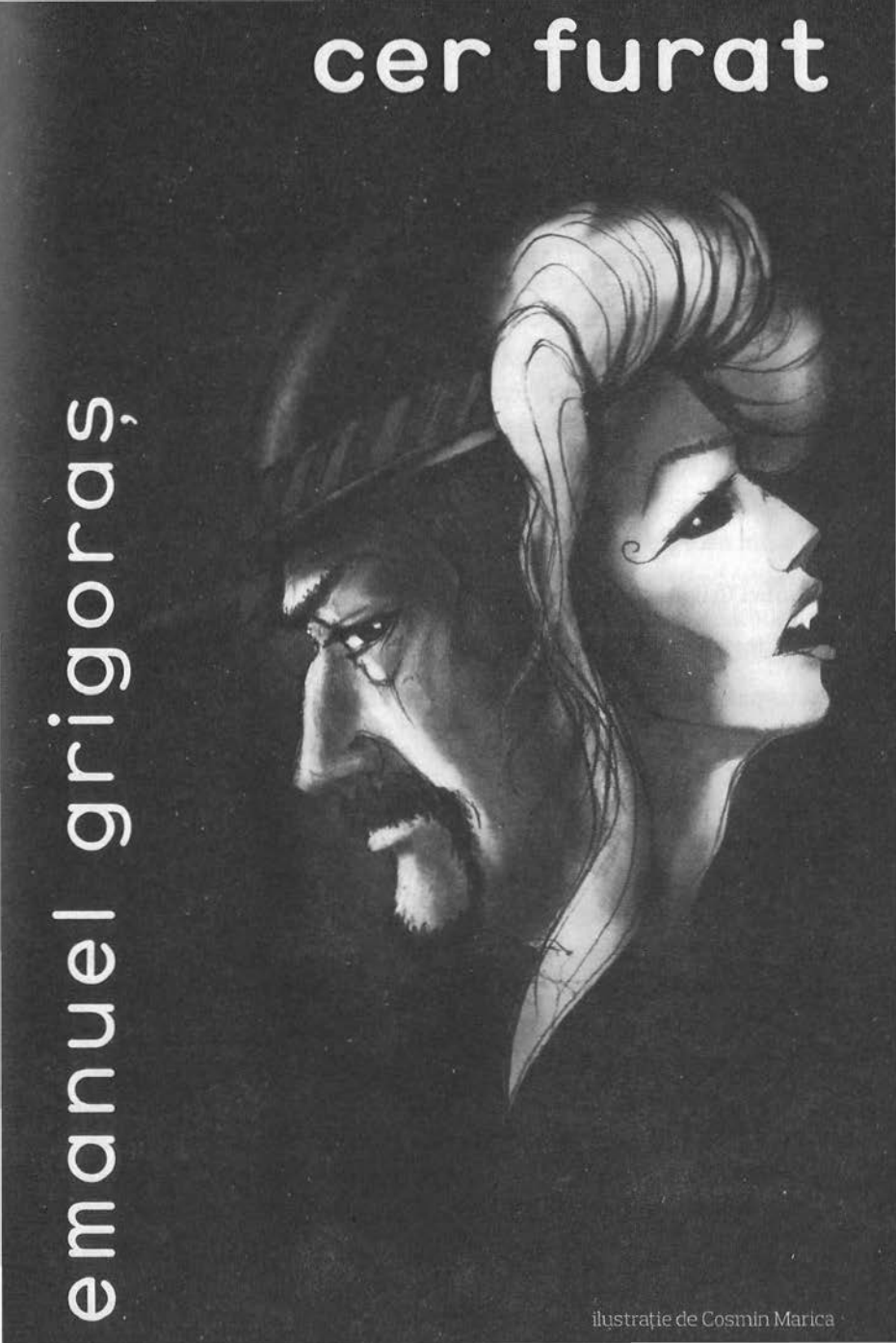

ilustrație de Cosmin Marica

Cer furat este o proză fantastică prin care Emanuel Grigoraș ne propune o reconstituire a matricei originare a Călușului, dans străvechi, apotropaic, rămas de pe vremea dacilor sau poate chiar din vremurile de dinaintea acestora

CĂLUȘARUL FĂCU ÎNCĂ UN PAS LA DREAPTA. CERUL PLÂNGEA peste el cu picături grele, lacrimi flămânde să spele de păcate pământul. Talpa cizmei se scufundă în terenul moale, oprind alunecarea piciorului pe covorul de iarbă umedă. Auzi vocea purtată de furtună a Vătafului, ca și cum acesta ar fi vorbit lângă el sau poate că vorbea direct minții lui, așa cum îi stătea în putere unui solomonar. Sprijini mâna dreaptă în măciulia bastonului din lemn de alun și începu următoarea mișcare, Măldăreanca.

Glasul lui puternic răsună la unison cu al celorlalți patru Călușari. Îl adăugă vocii Vătafului, încercând să acopere zgomotul furtunii. Ca și cum fiecare schimbare de ritm era hotărâtă de fulgere, când poiana se lumină din nou, călușarii trecură la următoarea mișcare, Urluianca. Fulger după fulger, mișcările lor erau din ce în ce mai rapide: Împleticita, Frunza, Garoafa.

Cristalul de cuarț înfipt în toiagul din centrul poienii își schimba frecvența și culoarea sub apăsarea sunetului creat. Înainte de apusul soarelui, Vătaful trasase cu vârful toiagului conturul unui cerc în poiană. În interiorul acestuia dansau ei. Pe aceeași linie, un zid de lumină se ridica acum din iarbă în întunericul nopții.

Sări aducându-și genunchii aproape de piept, izbi pământul cu putere, simțindu-l vibrând, și privi în sus. Cerul își schimba culoarea. Stelele se ordonaseră în feluri doar de ele știute. În văzduh pluteau flăcări vii, ființe uriașe precum balene plutind în oceanul de aer.

Frumusețea acestei lumi noi îi opri respirația. Aproape că rată începutul următoarei mișcări, Intrarea în Căluș.

Când expiră aerul adunat în piept, durerea pe care o simți îl făcu să-și dezlipească privirea de cer și să observe mâna subțire cu pielea albă ale cărei degete se scufundaseră în valurile cămășii albe de in, trecuseră prin piele și mușchi, căutându-și drumul pe sub coastele lui.

Călușarul urmări cu ochii înghețați ghearele lungi care-i străpungeau inima, smulsă din piept într-o fracțiune de secundă. Apoi noaptea îi înghiți sufletul.

În dimineața zilei în care sătenii sărbătoreau Învierea lui Hristos, iar evreul – care cumpărase vechiul conac boieresc și începuse a face comerț cu bulgarii din josul Dunării – sărbătorea fuga din Egipt a strămoșilor lui, Sandu își adunase călușarii. Plănuiseră, la fel ca în anii trecuți, acele zile din următoarele cincizeci pe care urmau să le petreacă exersând și învățând noi pași din dans.

Timpul trecuse repede. Cireșii dăduseră prima roadă cu mult înainte ca Vătaful Sandu să fie mulțumit de modul în care dansatorii lui executau toate mișcările pe care le dorise.

Drumul lor prin sate începuse în urmă cu două săptămâni. Porniseră de la malul Dunării, din satul lor, Șimian, și urcau către Baia de Aramă.

Fiecare sat i-a primit cu bucurie. Chiar și cele care aveau propriile formații de călușari. Căci grupul Vătafului Sandu era cunoscut ca unul care păstra vechile rânduieli. Cei cinci, Sandu, Ilie, Marin, Petre și Voicu se juraseră a fi călușari pentru șapte ani și nu jucau decât acolo unde erau chemați din timp.

Călușarii dansaseră pentru a apăra holdele de grâu împotriva furtunilor și a grindinilor, pentru a ajuta femeile sterpe să poată avea copii și tinerele necăsătorite să-și găsească dorința și curajul de a se lăsa iubite.

Când au ajuns în Lupoaia au fost chemați, prima dată în anul acela, spre a dovedi adevărata putere pe care o avea magia călușarilor: o vindecare. O femeie venise la ei și, frământându-și broboada în mâini, se plânsese cum că bărbatul îi lucrase în ziua de odihnă. Cum nu se întorsese seara, femeia și băiatul lui plecaseră să-l caute și îl găsiseră pe câmp strâmbat, cu partea dreaptă a corpului paralizată. De un an zăcea în pat fără a se mișca. Îl hrăneau și-l schimbau ca pe un prunc.

Fusese blestemat de iele. Nu era nicio îndoială. Ele nu iertau pe cei care le încălcau regulile. Capricioase și rele. Cu astfel de zeități fusese blestemat neamul românesc. Oamenii își căutau adăpostul în umbra

Crucii, însă nimic nu se schimbase. Oamenii se îmbolnăveau și mureau de pe urma ielelor. Uneori, călușarii se opreau și jucau pentru un bolnav, iar acesta se vindeca.

Dar era o bucurie umbrită de aducerea aminte a faptului că ielele stăteau la pândă. Căci dansul călușarilor nu lumina chipurile oamenilor precum ar fi trebuit să facă orice dans. Grea și istovitoare era povara de pe umerii călușarului, atunci când știa că munca lui era menită a goni boala adusă de iele în trupul omului.

Intrară în curtea femeii, în timp ce restul sătenilor care îi urmaseră curioși se opriră pe uliță. La un semn al Vătafului Sandu, fiul acestuia, pe nume Voicu, îl luă pe lăutar și intrară în camera în care se afla bolnavul întins pe laviță, cu fața acoperită de o pânză albă din in.

Lăutarul începu să cânte la vioară o melodie din Căluș. Dacă bolnavul nu se mișca atunci când auzea muzica, ei nu ar fi putut fi de niciun ajutor. Câteva minute se scurseră mai greu decât mierea veche de un an. Bărbatul mișcă încet capul.

Voicu nu observase mișcarea, pierdut în gândurile lui, însă țipătul înăbușit de surpriză al femeii îl trezi. Aceasta își astupase gura cu mâinile și ochii îi zâmbeau a speranță. Pentru prima oară în aproape un an, bărbatul ei dădea un semn.

Fugi degrabă să aducă oala de lut și găina neagră pe care i le ceruseră călușarii.

Anton își trase masca din blană de iepure peste chip și se apropie de gardul din spate al casei. Venise de peste câmp, evitând astfel privirile iscoditoare ale sătenilor adunați pe la porți. Era învelit într-o haină cu glugă făcută din pânză de sac și purta cu sine un toiag vopsit în roșu cu praf de cinabru și lustruit cu ulei de in. Se gândi la ultima dată când jucase rolul Mutului pentru o ceată de călușari. Se scurseseră vreo două sute de ani de atunci. Își aducea aminte însă de acea zi ca și cum se întâmplase ieri.

Îi urmări pe călușari adunându-se în curte și stabilind ce vor dansa. Vătaful Sandu își controla cu o mână de fier dansatorii. Nu se sfia să folosească bastonul pentru a-și impune voința. Chiar și pe fiul său, Voicu,

îl trata la fel ca pe ceilalți, fără a-i arăta îngăduință părintească. Călușarii erau egali în drepturi, iar frăția lor era mai puternică decât orice legătură de sânge. Puterea lor stătea în a fi un întreg în lupta cu acele ființe ascunse sub vălul care acoperea ochii și mintea oamenilor.

Femeia se întoarse cu găina vie și oala, oferindu-le lui Voicu. Anton fu mai rapid. Sări gardul și din doi pași ajunse în fața femeii blocând cu corpul său mâna călușarului. Apucă găina și îi suci gâtul. Apoi o puse pe pământ și o acoperi cu oala.

Voicu aruncă o privire întrebătoare către tatăl său. Acesta se uită la Mut, însă vocea lui nu tremură nici măcar o clipă. Continuă să dea indicații ca și cum nu s-ar fi schimbat nimic.

Pentru celelalte formații de călușari, Mutul era un participant important. El era parte din spectacolul pe care îl căutau sătenii, cu glumele și acrobațiile lui. Sandu refuzase să folosească un Mut, pentru că ei nu erau interesați de spectacolele din centrul satului ori de pe la târguri. Veneau și dansau doar unde erau chemați de oamenii care aveau nevoie de ajutor.

Sandu, Vătaful, îl privea pe Mut. Privea cum acesta trasa cercul în care urmau să danseze cu ajutorul toiagului. Când toiagul fu înfipt în pământ, în mijlocul cercului, la picioarele lui Sandu, acesta urmări cu atenție figurile și desene sculptate și pictate în roșu pe suprafața lemnului. Între ele se afla și simbolul Regatului Ascuns. Nu se așteptase să-l mai vadă vreodată. Trecuseră 30 de ani de când plecase în armată și ajunsese în unitatea specială a Regatului.

Mutul sări în aer și ateriză în mâini. Apoi se roti de câteva ori și, spre încântarea sătenilor, se strâmbă la o femeie care stătea prea aproape de gard.

Un om avea nevoie de dansul lor, așa că Sandu lăsă pentru mai târziu întrebările pe care le avea și ceru călușarilor, în șoaptă, să repete ordinea pașilor de dans. Obișnuința lor de a asculta fără crâcnire ordinele Vătafului se văzu și acum. Acceptară prezența Mutului fără să scoată nicio vorbă.

Bolnavul fu întins pe jos, în centrul cercului.

Dansară așa cum nu mai dansaseră până atunci în anul acela. Pe rând, fiecare călușar îl atingea pe bolnav cu piciorul, călcând peste el. Se întoarseră în cerc, iar Vătaful îi făcu loc Mutului. Acesta dansa din ce în ce mai repede, cu pași grei. Dând aprobator din cap, călușarii îl urmăriră trecând repede de la un pas de dans la altul. Una-Două. Surpătură. Târ. Trei pe vine... Parcă zbura.

Se opri brusc, se așeză în genunchi lângă bolnav, îi șopti ceva la ureche, se ridică și sparse cu piciorul vasul de lut. Se terminase.

În liniștea lăsată, ochii tuturor erau îndreptați către cel întins în mijlocul curții. Când acesta ridică o mână, gemu și se întoarse pe o parte, izbucniră aplauze și strigăte, și plânsete. Călușarii se retraseră în liniște, prea obosiți ca să mai răspundă mulțumirilor și întrebărilor pe care le primeau.

În liniștea pădurii, frunzele se opriseră din jocul lor mângâiat de vânt. Zalinda aștepta. Venit de nicăieri, un tunet umplu poiana. Turma de mistreți se rostogolea ca un pumn uriaș, zdrobind pământul. De parcă s-ar fi lovit de un zid invizibil, mistreții se opriră la marginea câmpului acoperit de iarba înaltă. Turma se desfăcu și animalele își împărțiră spațiul. Cei mai puternici își stabiliră teritoriul în centru, după reguli doar de ei știute, împingând spre margine pe ceilalți.

Ielele din clanul Dumernica erau renumite pentru simțul vânătorii care le aducea, practic, prada la picioare. Când era doar o copilă, mama îi spusese că acest simț era doar o invenție a celorlalți. Că va trebui să studieze mult și să se antreneze necontenit pentru fi un bun vânător.

Acum, în timp ce își alegea mistrețul căruia urma să-i ia viața, știa că simțul vânătorii exista și că era un dar pe care doar puține iele îl aveau. Știa, de asemenea, că nu trebuia să vorbească despre asta cu străinii.

Celelalte clanuri ar fi privit cu interes faptul că Zalinda Dumernica era capabilă să vadă fiecare animal, solitar sau în turmă, așa cum vedeai bancurile de pești în apele cristaline ale unui râu. Apoi ar fi început să pună întrebări. Cât de departe în spațiu ajungea simțul Zalindei? Dacă simțea animale, însemna că era capabilă să simtă și oameni, că doar și ei tot animale sunt.

Nu doar față de celelalte clanuri păstra ea lucruri ascunse. Nici mama ei nu trebuia să știe că Zalinda avea momente în care putea să atingă cu mintea ei fiecare formă de viață de pe planetă. Nu putea controla aceste momente, așa că nu dorise să fie pusă în situația în care nu ar fi putut dovedi ce poate. Există daruri pe care le ții ascunse pentru că este cel mai potrivit lucru pe care poți să îl faci.

După ce turma se împrăștie căutând hrană, se îndreptă spre locul unde mistrețul ei râma pământul. Se opri la o distanță suficientă pentru a fi văzută, dar care să-i ofere destul timp să aleagă cum va dori să-l ucidă. Își lăsă ghearele să iasă din teaca de piele care îi acoperea partea superioară a degetelor. Închise ochii. Mintea ei simțea forța vieții animalului ca o flacără albastră. Mișcarea curenților de aer îi spuse că acesta o identificase ca inamic și se repezea spre ea.

Atunci când viteza animalului crescu până când o schimbare de direcție era dificilă, se aruncă în aer spre el. Pluti pe deasupra lui și întinse mâna ca o mângâiere. În urmă rămaseră cinci tăieturi adânci prin care intestinele mistrețului își făcură loc în iarbă.

Nu avea rost să prelungească suferința animalului care zăcea acum gâfâind, incapabil să se ridice. Folosi o gheară pentru a-i străpunge inima.

Cărând animalul pe umăr, se îndreptă către locul în care avea să petreacă următoarea săptămână împreună cu două prietene din familiile vecinilor. Imaria și Nalina fuseseră alese de familiile lor pentru onoarea de a păzi o poartă în perioada din an în care aceasta putea fi deschisă.

Existența unei porți către alt univers era doar o poveste din bătrâni. Locul era o suprafață plană de pământ a cărui armonie era stricată de stâlpi din piatră dispuși circular. Câțiva dintre ei mai erau întregi, acoperiți cu o scriere căruia nimeni nu-i mai știa sensul.

Nu exista vreo dovadă că aici s-ar fi aflat o poartă și nici că aceasta s-ar fi deschis vreodată. Doar cei slabi de înger, care tot mereu acuzau clanul Aram că ține ascunse astfel de întâmplări, susțineau că porțile se deschid și lucruri ciudate se întâmplă. Un clan care păstrase conducerea planetei pentru mai mult de 3000 de ani avea destui dușmani.

Cei tineri acceptau această tradiție pentru că le permitea să locuiască singuri în pădure, departe de familie și de regulile stricte ale clanurilor. Pentru ei era o vacanță, iar cei bătrâni erau mulțumiți că tradiția era respectată.

Ridică o parte din crengile folosite să acopere groapa săpată în dimineața acelei zile. Dădu foc lemnelor adunate și așteptă până când pe fundul acesteia rămase doar jar. Între timp curățase interiorul mistrețului și îl umpluse cu buruieni aromate și legume. Îl aruncă în groapă. Trase o parte din jar peste el și împinse pământul săpat înapoi până când groapa fu acoperită. După o noapte de stat la copt va avea un gust delicios.

Se cățără în copacul în care își pregătise culcușul și adormi numărând stelele.

Seara îi găsi pe călușari la marginea satului, în curtea unei case părăsite. Mutul îi însoțise de la distanță și se ghemuise lângă un nuc bătrân în spatele casei. Nu dădea semne că ar avea chef de vorbă, așa că nu-l deranjară.

Voicu era bucuros că își făcuseră treaba, dar supărat pentru că străinul le intrase în joc, stricându-le rânduiala. Nu era ușor să fii fiul vătafului tot anul. Când era mic, dădea bucuros din cap atunci când prietenii tatălui său îl mângâiau pe creștet și îi spuneau că el va fi un călușar și mai vestit decât era tatăl lui.

După ce crescuse și intrase în clasa I, sâmbetele și duminicile săptămânilor din vacanța de vară le petrecuse exersând pași de dans în timp ce prietenii lui se jucau cu mingea sau făceau baie în Dunăre. La începutul școlii asculta tăcut poveștile colegilor săi, aventuri minunate în comparație cu zilele lui nesfârșite de antrenament.

În următorii ani refuză să mai participe la pregătirile pentru Călușș. Respinse orice încercare a tatălui său de a-l introduce în formația de copii. Își petrecu vremea alături de colegii lui cei mai obraznici, făcând tot felul de necazuri oamenilor de prin sat. Nu a știut însă niciodată dacă aceștia îl acceptaseră pentru că îl considerau unul de-al lor sau pentru că era băiatul Vătafului. Poate de aceea și sătenii îl lăsau de multe ori să scape nepedepsit.

Când ajunse la vârsta la care fetele devin subiectul de discuție preferat al băieților, se întoarse în grupul călușarilor. Nu o făcu din dragoste pentru joc. O făcu pentru modul în care fetele se uitau la el când dansa la hora din sat și pentru că atunci când le invita la dans acestea făceau un pas spre el și îi luau mâna înainte ca el să apuce să deschidă gura și să ceară.

Chiar dacă tatăl lui îl trata precum îi trata și pe ceilalți, el tot băiatul Vătafului rămânea și el urma să moștenească acest titlu atunci când tatăl lui se va retrage. Să vină un neica nimeni și să se alăture grupului fără a fi acceptat de Vătaf era inacceptabil. Trebuia să discute cu tatăl lui despre asta.

Așteptă să se facă mâncarea. Sandu era rău de foame. Nu asculta pe nimeni, nici pe fiul său, până nu era cu burta plină.

Ilie pregătise o tochitură de iepure la ceaun. Mirosea amețitor de bine. Ilie era cel mai gras dintre ei, căci nu se sfia să arate că hrana lui e foarte bună mâncând o porție uriașă de fiecare dată. Dansa bine și nu se supăra când ceilalți glumeau pe seama lui. Gluma favorită și lauda pe care i-o aduceau după fiecare masă era că Marin, cel mai tânăr dintre ei, îl întreba

pe Sandu dacă îl luase pe Ilie în grup pentru cum dansa în jurul ceaunului. Toți râdeau și astfel îi mulțumeau pentru munca lui de bucătar.

Mai încercase Marin să glumească și spunând că Ioana, nevasta lui Ilie, îl luase pe acesta pentru cum învârtea făcălețul în ceaunul cu mămăligă și nu pentru cum folosea celălalt făcăleț în pat. Făcuse gluma o singură dată și rămăsese nemâncat două zile.

Când Voicu întrebă de Mut, toți se întoarseră către Sandu. Acesta oftă și tăcu pentru un timp, după care, alegându-și cu grijă cuvintele, zise:

– Am să vă spun o poveste pe care și eu am auzit-o de la bunicul. Despre lumea în care trăim noi și despre lumea în care s-au născut primii oameni. Fiecare dintre voi o să înțeleagă ce vrea, dar mi-e teamă că, până ce vom termina această călătorie, va trebui să decideți dacă vreți să credeți sau nu.

Se lăsă pe spate cu mâinile sub cap și, cu ochii privind undeva dincolo de stelele cerului senin de vară, începu să povestească.

Le vorbi despre un război ce se purtase cu mii de ani în urmă în altă lume, Lumea de Sus. Învinșii fuseseră închiși într-o altă lume numită Lumea de Jos, aceea pe care o cunosc ei ca Pământ. Pe vremea dacilor, preoții lor solomonari descoperiseră porți care treceau dintr-o lume în alta pe teritoriul Daciei de atunci. Porțile se deschideau doar din partea cealaltă și astfel intrau în lumea aceasta ielele, zmeii și alte ființe supranaturale. Fiecare poartă se deschidea pentru alte ființe după locul în care se aflau, pe pământ, sub apă sau în minele de aur.

Preoții reușiseră să le deschidă și dinspre lumea oamenilor cu ajutorul magiei lor. Călătoreau între lumi sub protecția războinicilor. Dansul acestora îi proteja de acele ființe pe ei și pe cei din jurul lor.

Când imperiul dacilor se prăbușise, așa cum se prăbușesc în timp toate imperiile oamenilor, războinicii au dispărut și din acel dans s-a tras mai apoi tradiția călușarilor. Aceștia au rămas singurii protectori ai pământului românesc și vindecători ai bolilor pe care le aduceau ielele.

Solomonarii dispăruseră din lume, căci puterea lor se hrănea din credința pe care oamenii o aveau în ei. Alte credințe luaseră în timp mințile și inimile oamenilor. Zeii greci, romani și apoi cei creștini.

Locul vrăjitorului în ritual fusese luat de un personaj care ajunsese doar să se strâmbe și să facă lumea să râdă. Uneori, însă, Mutul nu era doar un clovn. Putea fi într-adevăr un om cu puteri magice, ales de pământul țării să caute drumul înapoi către Lumea de Sus.

Marin completă spusele lui Sandu:

– Poate că acela de sub nuc este un astfel de om, ori poate că se ține după noi ca un cățeluș doar pentru că-i place mâncarea lui Ilie.

În râsetele ce urmară își găsi sfârșitul povestea, iar Sandu îi făcu semn lui Ilie să pună într-o strachină ce mai rămăsese din tochitură pe fundul ceaunului și să o ducă străinului.

Anton asculta conversația celor cinci. Își dăduse jos masca, dar păstrase gluga. Nu-i plăcea să se uite la cer noaptea. Știa că în orice direcție s-ar fi uitat nu era decât spațiu infinit. Nimic viu nu exista acolo în stele.

Ce se întâmplă cu un om când iei cerul? Întrebarea aceasta îi strica somnul în fiecare seară, de mulți ani.

Trăia viața lui pe Pământ ca un vis. Odată ce vedeai ce se afla acolo, în lumea din care fuseseră izgoniți primii oameni, nu te întorceai niciodată complet. O parte din tine rămânea dincolo.

Mirosul de la mâncarea pe care o pregătea Ilie îi stârni pofta, dar și amintirile nopților în care-l urmărise pe acesta gătind în casa lui din sat, în timp ce soția lui și cei doi băieți ai lor se jucau în odaia din față.

Petrecuse aproape opt ani căutând călușarii potriviți. Anul trecut îi văzuse jucând pe cei din Șimina.

Vătaful Sandu era deja pe lista lui. Îl știa de mult și mai știa că acesta va veni cu el oriunde. Se hotărâse greu să-i verifice și pe ceilalți din grup înainte să caute pe cei mai buni dintre toți călușarii din zonă.

Începuse cu Ilie, poate și pentru că era convins că-i va face ușoară decizia de a căuta în alt sat. Acesta era un om bun ce-și trăia viața liniștit. Era mândru să fie călușar, însă avea îndoieli că și-ar fi asumat riscuri mai mari decât cel de a lipsi două săptămâni de acasă în perioada Rusaliilor.

Nevasta lui Petre, al treilea pe listă, murise cu ani în urmă. Nu avuseseră copii și nu se mai însurase a doua oară. Locuia cu familia surorii lui

și îșI iubea nepoțica precum ochii din cap. O ducea în fiecare dimineață la școală și apoi se întorcea să aibă grijă de animale.

Aproape renunțase la ideea de a-l alege până când, cu vreo două luni înainte de a se aduna călușarii, acesta începuse să-și petreacă după-amiezile și serile în grajd dansând. Ore întregi, dansa repetând pași știuți sau încercând mișcări noi, ca și cum lumea de dincolo de pereții din scânduri nu ar fi existat.

Era un candidat bun.

Pentru că deja se hotărâse asupra lui Sandu și a lui Petre, se gândi să le acorde mai mult timp și celorlalți.

Marin era tânăr și își trăia viața din plin. Rar dormea pe acasă și foarte des în paturile femeilor ale căror bărbați erau plecați din sat mai multe zile. Iute la mânie și harnic la băutură. Avea un talent special să se bage în tot felul de încurcături, de la fugit cu pantalonii în vine din casele celor care-l prindeau în patul fetei lor, până la bătăile de prin cârciumi după un pahar de vin mai mult de cât putea duce.

Era potrivit pentru a fi călușar peste câțiva ani, atunci când s-ar fi maturizat suficient.

Cel care ar fi fost cel mai ușor de înlocuit era Voicu. Nimic nu îl scotea în evidență și, cu siguranță, odată ce Sandu ar fi aflat unde urmau să meargă, și-ar fi trimis feciorul acasă.

Fiecare în parte era mai mult sau mai puțin potrivit. Atunci când îi puneai împreună, însă, erau o unitate puternică. Avuseseră cinci ani de căluș împreună. Cinci ani în care reușiseră să-și sincronizeze mișcările aproape de măiestria vechilor călușari. Bănuia că Sandu avea și el o contribuție la asta, învățându-i mai multe decât doar jocul călușarului.

Așa cum și povestea pe care Sandu o spunea lângă foc era mai mult decât ar fi trebuit să fie știut de către oamenii obișnuiți. O completă în gând cu detaliile pe care nu le știa povestitorul.

Lumea de Sus, Anohori, exista. Doar că nu era sus. Era și nu era în același spațiu cu Pământul pe care se aflau ei. Învingătorii creaseră o Lume de Jos, Katohori. Un întreg univers paralel pentru o singură planetă. În acest univers erau cu adevărat singuri.

Ielele și zmeii erau urmași ai primilor oameni care se dezvoltaseră diferit într-un spațiu în care existau multe planete locuite. Evoluția lor nu fusese limitată de legile fizice ale unui univers creat artificial.

Preoții nu dispăruseră. Își schimbaseră modul în care trăiau în lume și așteptau. Regatul Ascuns exista și supușii săi erau oameni de afaceri, cercetători sau războinici. Toate resursele fiecăruia dintre ei erau utilizate într-un singur scop: să-și ia cerul înapoi. Să găsească, pentru umanitate, drumul către Anohori.

Mulțumi cu un mârâit pentru castronul cu tochitură de iepure. Mâncă repede și cu poftă. Ilie știa să gătească precum nimeni altul.

Următoarele trei sate rămaseră în praful drumului ca și cum trecuseră prin unul singur. Dansaseră unde fuseseră arvuniți din vreme. Mutul își făcu trucurile și acrobațiile lui, aducându-le bani în plus. La fiecare popas îi duceau mâncare din ce rămânea după ce terminau ei.

Atunci când Sandu hotărâse că a venit timpul să-l iscodească pe Mut, adună într-o bucată de pânză partea din bani pe care i-o pusese deoparte din câștiguri și se îndreptă spre locul în care acesta își întinsese o pătură să doarmă.

– Aceasta este partea ta din câștig.

– Mulțumesc, Sandule, îi răspunse Mutul.

Aștepta să audă mai multe. Măcar numele străinului și tot ar fi fost ceva. Cum acesta nu spuse nimic, Vătaful oftă, se ridică și se întoarse la foc. Era un om răbdător. Toate lucrurile aveau vremea lor. Îl îngrijora semnul de pe toiag și modul în care dansa străinul când era în rolul Mutului. Mișcările, și acum vocea, i se păreau cunoscute, dar parcă de prea de departe ca să înțeleagă de unde ar putea să le știe.

Se apropiau de Baia de Aramă. Mai aveau un singur sat de vizitat spre nord. Apoi urmau să coboare spre casă pe un drum ușor ocolit.

Poate că acest om avea să meargă pe drumul lui în altă parte și toate grijile vor dispărea odată cu el.

Erau multe diferențe între orășeni și oamenii care trăiau în sate. Însă ceea ce îl nedumerea pe Voicu de fiecare dată era ușurința celor crescuți la oraș de a se băga în sufletul tău cu întrebări sau sfaturi necerute, chiar dacă nu făceai nimic altceva decât să le spui bună ziua.

Destinația lor era satul ce urma după Baia de Aramă, așa că nu plănuiau să stea în oraș mai mult decât era necesar.

Pentru că socoteala de acasă nu se potrivea cu aceea de pe drum, întârziară mai mult decât se așteptaseră. În dreptul unei cârciumi, unul dintre cei care chefuiau la o masă îl zări pe lăutarul călușarilor. Până să apuce acesta să-i explice că el nu cântă pentru petreceri, omul îl trăsese de mânecă lângă scaunul lui și se chinuia împreună cu prietenii lui să-și aducă aminte numele unui cântec.

Călușarii îi urmară tăcuți și se opriră la umbra unui stejar care proteja terasa de razele soarelui. Înainte ca Sandu să deschidă gura, Marin se și repezise în ei, scoțându-l pe lăutar din mijlocul lor. Aburii băuturii și supărarea celor din cârciumă își spuseră cuvântul. Întâi se folosiră pumnii, apoi începură să zboare scaune și sticle.

Nu le trebuiră mult ca să-i dovedească pe orășeni și să-i gonească aplicând cu generozitate șuturi în fund. Marin era singurul care păruse că se distrează în toată această întâmplare. Mutul nu stătuse nici el deoparte. Însă, după cum atent îl observase Sandu, nu încercase să lovească pe cineva, cât să-i protejeze pe călușari de loviturile celorlalți. Astfel o sticlă spartă își găsise drum prin mantia Mutului ce era îmbibată de sânge pe umărul drept.

Ieșiră înainte să apară poliția și se opriră la umbra unor copaci pe o stradă umbrită de case vechi ridicate, cu siguranță, înaintea războiului. Sandu îl ajută pe străin să-și dea jos mantia și cămașa și îi curăță rana cu o cârpă curată de in.

– Nu e o tăietură gravă, Sandule.

Din nou vocea îi răscoli amintiri. Ochii îi căzură pe desenul de pe umărul stâng al străinului. Era diferit de un simplu desen, sau tatuaj cum se spunea. Părea sculptat. Lăsase urme adânci în piele. Un Șarpe-Lup mușcându-și coada.

Simți frica înfigându-și ghearele în pielea de pe ceafă. Inima îi era gheață în piept și se gândi că așa trebuie să te simți atunci când moartea e aproape.

Mai văzuse această imagine la un singur alt om. Unul din instructorii lui din unitatea specială. Avea 60 de ani și îi învățase fundamentele unui stil de luptă cu mai mulți adversari. Bătrânul era membru al Gărzii Regale, acea forță de elită despre care toată lumea știa că există, dar nimeni nu vorbea decât în șoaptă.

În cei doi ani pe care îi petrecuse antrenându-se în munți, doi dintre colegii lui se simțiseră destul de curajoși încât să-l provoace pe bătrân, siguri că tinerețea și ceea ce învățaseră deja le va asigura victoria împotriva moșneagului acela arogant care îi trata ca pe niște bebeluși ce abia învățau să meargă.

Bătrânul îi dezarmase imediat și îi doborâse la pământ. Le oferise șansa să se retragă. Niciunul nu cedase. A doua oară când îi doborâse la pământ, niciunul dintre ei nu se mai ridicase. După ce își terminase stagiul militar, auzise că, în continuare, se găsea câte unul dornic să moară de mâna războinicului.

Acum se afla în prezența unuia dintre acei oameni și permisese ca acesta să fie târât în mijlocul unei bătăi într-un bar.

Sandu făcu un pas către Marin. Acesta nici nu văzu palma care-l doborî la pământ. În timp ce se ridica și-și freca obrazul cu mâna, trase singur concluzia că meritase ce primise, pentru că el începuse scandalul și acum un om, pe care nu-l cunoștea și care nu făcuse nimic altceva decât să-i ajute, fusese rănit din vina lui.

– Domnule, începu Sandu întorcându-se către străin.

– Are gură să vorbească și singur, îl îngheță în loc vocea acestuia.

Marin își îndreptă umerii hotărât să nu lase slăbiciunea să-i fie văzută de străin, dar, și mai mult, să nu-și rușineze camarazii.

– Domnule, lovitura de te-a rănit nu pot să o iau înapoi. Dar pentru gândul mânios care m-a făcut să-mi pierd cumpătul acolo în cârciumă îmi cer iertare.

Seara, străinul se așează alături de ei în jurul focului. Simți privirile curioase ale celorlalți.

Pe drumul către locul de popas, Marin, Voicu, Ilie și Petre îi urmăriseră curioși pe Sandu și pe străin. Doreau o explicație pentru ce se întâmplase între ei.

Aceștia merseseră în urma lor și vorbiseră tot timpul. Sandu se oprise în timp ce vorbeau, ridicase brațele în aer, își făcuse cruce, iarăși vorbiseră, din nou Sandu stătu în loc și făcuse tot felul de gesturi. Râseseră împreună.

Sandu simți aerul greu, plin de întrebări nerostite, și oftă.

Ce doreau ei să știe erau lucruri care țineau de secretele unui popor. Cu două sute de ani în urmă feciorii spuneau părinților că pleacă să-l slujească pe împărat. După Al Doilea Război mondial, tinerii plecau în armată. În realitate, toți mergeau să-și desăvârșească educația războinică în serviciul Regatului Ascuns.

Asta i se întâmplase și lui. La recomandarea bunicului fusese chemat în armata normală și ajunsese în acel loc pe care nu-l găseai pe nicio hartă.

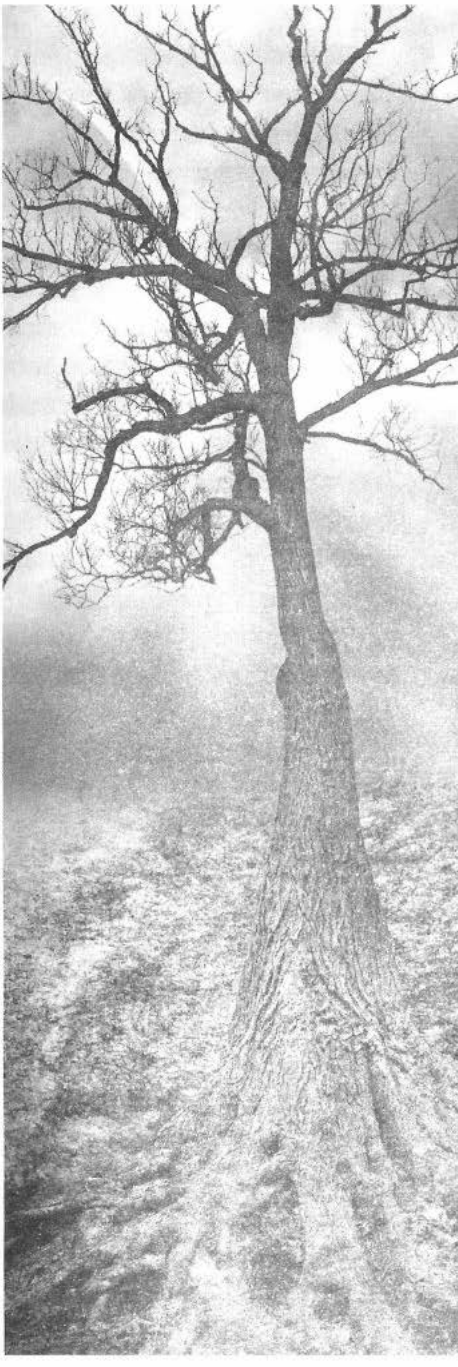

Dintre cei mai buni se alegeau Călușarii. Se alegeau prin antrenament, dar și singuri prin lupte între ei. Orice provocare era oficial înregistrată, iar luptele se desfășurau într-un loc amenajat special. Se lăsa cu vânătăi și cu un cap spart uneori. Nimic ce nu se putea obloji imediat.

Atunci când străinul spuse că numele lui este Anton, Sandu își aduse aminte că pe instructorul lui din unitatea specială îl chema tot Anton. Parcă ghicindu-i gândurile, acesta adăugă că el este acel Anton.

Necrezându-și ochilor Sandu se oprise în mijlocul drumului și își făcuse cruce. Pe măsură ce Anton îi explicase de ce se alăturase lor, înțelese că toate grijile pe care și le făcuse erau întemeiate.

Cel ce îi căutase și găsise nu era doar un membru al Gărzii Regale. Era un preot. Un solomonar venit să ceară unui călușar să danseze pentru el. Un om care arăta, la 90 de ani câți ar fi trebuit să aibă, mai tânăr decât în urmă cu 30 de ani. Un om care venise să-i ceară sufletul știind sigur că-l va primi.

Până ajunseră la locul de odihnă, Sandu își revenise din uimire și se simțea mai bine decât se simțise în ani de zile. Era ca și cum o așteptare foarte lungă luase sfârșit. Mâncă o porție din hrana lui Ilie și mai ceru una. Apoi o ceru și pe a treia.

Anton își trase gluga de la haină peste cap și se apropie de foc. Cana de ceai fierbinte îi încălzise gâtul și pieptul, dar fruntea și tâmplele îi erau în continuare reci precum berea ca gheața pe care o băuse înainte de a urca pe munte.

Ce se întâmplă cu un om când iei cerul? Avea un început de răspuns în fața ochilor. Cinci oameni care se hotărâseră să-i stea alături în ce va urma.

Cu o seară înainte, Sandu le spusese că-i dezleagă de jurământul de călușari fără a le oferi vreun răspuns la întrebările nerostite sau o explicație pentru cum se purtase mai devreme. El va merge cu Anton pentru a dansa și lupta așa cum o făcuseră călușarii din vechime. Ei erau liberi să se întoarcă în sat sau să i se alăture.

Reacțiile fuseseră cele așteptate.

Petre oftase și se așezase lângă Sandu.

Ilie bucătarul se dusese tăcut spre ceaunul lui și începuse să-l curețe.

Marin se uită la Voicu, iar Voicu începu să vorbească furios.

– Tătucă, nu știu ce ați vorbit tu cu străinul ăsta, dar nu se cade să faci așa ceva. Eu zic să ne vedem de drum și să ne întoarcem acasă.

– Tu vei pleca dimineață spre casă pentru că, dacă mi se întâmplă mie ceva, va trebui să ai grijă de maică-ta, se întoarse răspunsul.

Lui Voicu îi veni a spune multe cuvinte grele dintre care cele mai ușoare ar fi fost despre faptul că bătrânul își pierduse mințile. Respectul către părinți și Vătaf pe care-l învățase demic au stat în calea rostirii unor vorbe ce nu ar mai fi putut să le ia înapoi. Se ridică și se îndepărtă cu pași apăsați. Se oprise apoi destul de aproape încât să audă restul conversației.

Cei rămași se uitară cu îndoială la Sandu când acesta îi avertiză că era momentul să se hotărască dacă vor să creadă povestea pe care le-o spusese cu doar câteva zile în urmă sau nu. Urmau să formeze un nou grup, cu un nou jurământ, doar pentru o săptămână. Un singur dans, pe munte, în Poiana Zânelor.

Puteau să creadă că dansează pentru un solomonar, așa cum dansaseră strămoșii lor sau puteau să danseze pentru un străin care îi va plăti foarte bine pentru asta. Însă, dacă veneau, lucruri ciudate aveau să se petreacă. Era periculos. Nu știa câți dintre ei vor rămâne în viață.

Primul care a spus că merge mai departe a fost Petre. A fi călușar era viața lui. Avea și el întrebări, dar le păstră pentru timpul când era potrivit să le pună.

Ilie îl întrebă pe străin despre ce bani se vorbește că vor fi plătiți. Anton spuse o cifră care îl făcu pe Marin să fluiere a mirare. Dublul acelei sume o va primi familia celui care nu se va întoarce, adăugase Sandu.

Ilie se apucă să facă o listă cu acele provizii de care aveau nevoie pentru o săptămână pe munte, iar Marin scoase o sticlă lunguiață pe care i-o întinse lui Anton. Se dovedi că era o butelcuță făcută dintr-un dovleac-tărtăcuță, iar conținutul era o țuică tare și numai bună pentru a-i încălzi gâtul și pieptul.

Sandu se ridică și se duse către fiul său. Partea cea mai ușoară se terminase. Stătură de vorbă îndelung. Pentru Voicu multe din lucrurile pe

care le învățase de la tatăl lui își găseau acum explicația. Pașii de dans secreți pe care nu îi foloseau niciodată. Nesfârșitele și dureroasele antrenamente de luptă cu bastonul.

Discuția nu se termină așa cum dorise Sandu. Fiul lui nu dorea să se întoarcă acasă. Va merge unde mergea și tatăl lui. Dacă acesta greșea în încrederea pe care o avea în străin, cineva care gândea drept trebuia să fie acolo.

Pentru cât de repede se luaseră deciziile, Anton nu putea să fie decât mulțumit. Depindea acum doar de el să reușească în a aduce din Anahori ceea ce i se ceruse.

Ce se întâmplă cu un om când îi iei cerul? Va lupta să-l ia înapoi nu doar pentru el, ci pentru toți oamenii.

Lungită pe iarba moale, parcă îmbrățișată de pământul din poiană, Zalinda asculta cum cele două prietene ale ei lăudau calitățile celor din familia lui Aram.

Era deja știut că fiul cel mic al patriarhului o va cere de soție. Asta nu făcea decât să o bucure. De multe ori căsătoriile aranjate aveau ca scop să întărească poziția socială a patriarhilor. Fiecare clan avea acces la exploatarea resurselor și la comerț cu exteriorul pe baza unui algoritm care lua în calcul numărul de membri și distanța pe linie paternă. Un clan care acumula cât mai mulți primi-născuți prin căsătorie obținea cele mai multe avantaje. Era normal ca partenerul ce făcea parte dintr-un clan inferior să-și ia numele și să se alăture clanului mai puternic. Astfel, clanul Aram își păstrase superioritatea asupra tuturor celorlalte clanuri pentru mai mult de două mii de ani.

Cei din clanul Dumernica nu aveau ambiții politice. Căsătoriile se făceau mai mult din considerente care țineau de alegerea unui soț care să aducă fericire și armonie pentru noul cuplu. Mama lua această decizie împreună cu fiica, iar soțul era de obicei un membru mai puțin important al altui clan. Acesta nu căpăta mai multă putere politică, însă era privit cu încredere dacă alegea să fie un negustor. Ielele acceptau doar oameni cinstiți și muncitori în clanul lor.

Neoteros Aram era un om minunat. De două ori mai înalt decât ea, cu pielea acoperită de solzi perfecți verde-albastru. Se spunea despre el că, pe cât de blând era acasă cu familia, pe atât de fioros era pe câmpul de luptă.

Regulile clanurilor stabileau că minorul unei familii nu moștenea nimic de la părinți. Cel mai mic copil trăia doar din ceea ce reușea să câștige singur. Din acest motiv foarte mulți se făceau mercenari sau renunțau la numele de familie când se căsătoreau, devenind un membru cu drepturi depline în alt clan.

Neoteros alesese cariera militară, așa cum făcuseră toți cei din clanul Aram. Pentru cineva atât de tânăr participase la multe conflicte interplanetare și adunase o avere mare doar a lui, după ce plătise zeciuiala cuvenită patriarhului. Se zvonea că inima lui blândă îi adusese prietenia unei Falafotia, una din acele balene de foc care făceau posibil transportul interplanetar, iar aceasta îl transporta doar pe el în zonele de conflict și îl proteja atunci când era nevoie.

Dacă el ar fi renunțat la numele clanului Aram și ar fi devenit astfel, prin căsătoria cu Zalinda, un Dumernica, poziția lui în clan ar fi fost una foarte importantă, iar la nivelul societății egală sau chiar superioară celei a tatălui său.

Nici ea nu era chiar oarecine. Era printre cele mai frumoase iele din pădurile acestor munți. Avea mâini subțiri, o musculatură perfectă, gheare lungi, perfecte. Nu exista vânat în pădure pe care să nu-l poată ucide singură, iar dacă Neoteros ar fi îndrăznit vreodată să nu-i arate respectul cuvenit, atunci ea, singura moștenitoare a clanului Dumernica, l-ar fi sfâșiat fără milă.

Bineînțeles, ar fi găsit utilizări mai bune pentru ghearele ei, în prezența lui, care i-ar fi provocat alte feluri de durere.

Ultimul gând îl rostise cu voce tare, iar prietenele ei izbucniră în râs, știind foarte bine ce voia să spună.

Poiana era scăldată în lumină argintie de lună plină. Frumusețea care le înconjura aduse la final conversația lor despre bărbați și le duse gândurile către liniștea unei nopți de vară.

Poiana Zânelor se afla la o oră de mers de locul în care opriseră pentru odihnă.

Era dimineață și aveau toată ziua înaintea lor.

Voicu își strânse pătura de lână care îl ferise de frigul nopții și se apucă să lustruiască bastonul din lemn de alun. Imediat sub măciulie legă fâșia de pânză pe care o primise de la o fată din ultimul sat în care opriseră înainte de a urca pe munte.

O legă alături de celelalte. Multe culori. Fiecare dintre ele reprezentând o fată devenită femeie după ce, în taina nopții, primise în patul ei din casa părinților, un călușar. Era un semn de mândrie pentru fiecare dintre ei. Căci, până își depuneau jurământul de a se așeza la casa lor și a face copii cu o singură femeie, a lor era lumea și toate femeile din ea.

Imediat ce ajunseseră la poalele muntelui, lângă o cabană părăsită, Anton renunțase la mantia veche și scosese dintre ruine un rucsac nou nouț și tot echipamentul de urcat pe munte al unui orășean. Ceea i-a surprins însă pe călușari a fost cristalul lung și strălucind șters pe care acesta îl scosese dintr-un buzunar și îl montase în vârful toiagului.

Se adunaseră toți în jurul lui Sandu și luară din usturoiul și din pelinul amar ca viața pe care acesta le ținea în palmă. Le ținuseră în gură pe durata jurământului pentru că legarea într-un nou grup se făcea cu mintea și cu sufletul. Doar noul Vătaf rostea cuvintele. Vocea lui Anton se auzi:

– Să nu ardă focul în casa mea, să nu iasă fum pe horn, să-și facă șerpii și șopârlele cuib în el, cucuvelele să-și depună ouăle în el. Să nu latre nici un câine, să nu cânte nici un cocoș. Să crească iarba peste casa mea. Să nu mai văd cu ochii și să nu mai aud cu urechile, să nu mai zic un cuvânt cu gura mea, să nu maimerg pe picioare și să nu mai pot ține nimic cu mâinile. Unde pun piciorul totul să se usuce, orice ating să se facă scrum. Oasele mele să nu găsească mormânt dacă încalc jurământul călușului.

Asta fusese acum trei zile. De atunci mergeau jumătate de zi și restul se antrenau pentru luptă sau exersau pași noi de dans.

Suflând o scamă care se oprise pe suprafața netedă a bastonului, Voicu aruncă o privire piezișă către Anton. Acesta încă moțăia în sacul lui de dormit acoperit cu folia aceea de aluminiu care trebuie să fi

costat cât nu face. Dacă nu ar fi știut cine este sau dacă nu ar fi văzut lângă el toiagul cu un cristal în mâner, l-ar fi confundat cu un turist venit de la oraș cu echipament de munte scump, echipament care costa uneori cât o casă și un hectar de pământ la el în sat.

Se întoarse la bastonul lui. Gândurile ce le avea despre noul lor Vătaf nu-i făceau cinste. A fi călușar însemna mai mult decât a fi un om cu slăbiciuni hrănite de ură și dispreț.

El era crescut și educat să lupte, dacă trebuie, și să danseze conform ritualului străvechi pentru a vindeca oameni. Își avea locul lui pe Pământ și nu trebuia să lase patimi mărunte să-l îndepărteze de pe drumul lui drept.

Lemnele strânse ieri pentru foc erau pe terminate. Se ridică și plecă să adune altele. Și orășeanului și fraților lui avea să le fie foame când s-or trezi.

Cu ochii întredeschiși, Anton îi urmărea pe Voicu și pe Marin care se treziseră înaintea celorlalți.

Primul lucru pe care îl făcuseră aceștia a fost să-și îngrijească bastoanele. Era sigur că lemnul de alun din care era cioplit bastonul fusese ales cu grijă și apoi șlefuit până la forma dorită. Culoarea maronie o căpătase de la fiertul în zeamă de pelin în aceeași măsură în care o căpătase de la folosirea zilnică pentru antrenament.

O simplă bucată de lemn era tratată de ei cu respectul pe care un samurai l-ar fi arătat pentru katana lui. Înțelegea și respecta acest lucru.

O parte din educația lor și a lui era comună. Când luptai în conflictele Regatului Ascuns nu aveai folosință pentru fier sau arme de foc. Atunci când inamicul era o ființă supranaturală care controla forțele naturii, acesta nu putea fi învins decât folosind natura.

Voicu se uită la el câteva secunde mai mult decât ar fi trebuit. Zâmbi în sinea lui. În gândurile acestuia, ca în ale tuturor celorlalți, un solomonar nu era pe lista oamenilor pe care îi invitai în casa ta la masă.

În lupta din cârciumă se lăsase rănit. Tăietura fusese foarte adâncă. Un om normal ar fi urlat de durere. Se gândise să facă și asta, însă apoi

ar fi avut prea multe explicații de dat. Pentru ceilalți, și mai ales pentru Marin, gestul lui fusese suficient pentru a înlătura acea barieră emoțională pe care o ridicau oamenii de la țară față de orice străin. Avusese grijă să miște mâna cu greutate pentru următoarele două zile. După aceea lăsase structura cartilaginoasă a celui de-al doilea corp să învelească osul și să-l vindece în câteva secunde.

Mâncaseră împreună la prânz. Era și nu era unul de-al lor. Chiar dacă nu-l puteau accepta, nu puteau nici să-l respingă. Le lăsă toată după-amiaza pentru a-și face ordine în gânduri. Știa că după ce vor întoarce ideile lor pe toate părțile, vor ajunge la singura concluzie logică: era o onoare pentru ei să meargă într-o misiune alături de un membru al Gărzii Regale. Vor trece și prin foc pentru el dacă va trebui. Era pregătit să parieze cu el însuși că vor folosi chiar aceste cuvinte.

Până spre apusul soarelui se plimbă prin pădure. Găsi o poiană în care porcii mistreți râmaseră terenul ca niște pluguri. Puterea naturii manifestată prin animalele ei era impresionantă.

Când se întoarse, totul era strâns. Sandu, Ilie, Voicu porniseră deja la drum. Marin și Petre continuau antrenamentul, repetând mișcările învățate în ziua precedentă. După o oră plecară împreună spre Poiana Zânelor. Lăsară bagajele într-o margine la umbra copacilor și își găsiră de treabă. Fiecare încerca să-și țină mâinile ocupate cu adunatul lemnelor de foc sau cu orice altceva, ca și cum asta le-ar fi ținut și gândurile în frâu.

Anton se întinse pe iarbă și adormi instantaneu.

Pe Zalinda nu o cuprinse somnul la fel de repede ca pe prietenele ei, așa că începuse să urmărească mișcările bancurilor de Falafotia pe cerul nopții. Cu multe mii de ani în urmă, aceste balene de foc apăruseră în sistemul solar. Atunci când comunicarea cu ele fusese stabilită, descoperiseră că acestea călătoreau prin galaxie transportând de la o planetă la alta ființe și resurse. Erau capabile să genereze în interiorul lor orice mediu necesar pentru călători sau pentru materiale.

Refuzaseră orice încercare de a fi studiate, iar cei de ajuns de inconștienți cât să încerce fuseseră transformați în cenușă. Era dreptul oricărei specii să-și păstreze secretele.

Se presupunea că apăreau atunci când o civilizație atingea un anumit nivel de dezvoltare. Elementele acestei dezvoltări nu fuseseră identificate, însă, în mai puțin de un secol, celelalte forme de transport fuseseră abandonate.

Acum ele făceau legătura între Anohori și restul galaxiei. Anohori. Lumea de Sus. Numele planetei trebuie să fi fost la fel de vechi pe cât sunt și Falafotia. Ca și cum ar exista o Lume de Jos, o Katohori.

Își aducea aminte una din poveștile spuse de bunica ei când era mică. Despre o lume în care fuseseră alungați învinșii unui război. Lumea de Jos. Dar asta era doar o legendă. Așa cum legendă vor deveni și aventurile războinice ale lui Neoteros al ei. Vaavea ea grijă să-i facă mulți copii și să-i dea destul de treabă pe lângă casă.

O schimbare în echilibrul existent în poiană o trezi complet. O umbră creștea peste locul în care se aflau. Nalina și Imaria se treziră sub atingerea Zalindei. Împreună priviră zidul ca un nor de cenușă ce se forma între ruinele care înconjurau locul unde se așezaseră.

Se ghemui și așteptă. Celelalte două iele se apropiară de marginea umbrei, unde o lumină puternică își făcea loc. Instinctul ei de vânător îi spunea că dincolo se găsea ceva sau cineva care le putea face mult rău.

Înainte să deschidă gura și să transmită un avertisment, spațiul luminat se mărise, iar Imaria își retrăgea mâna plină de sânge dintr-un trup. Întotdeauna aceasta acționa înainte de a gândi. Ființa care se prăbuși la picioarele ei era un om, însă energia vieții era aproape

inexistentă în el chiar și în acele câteva clipe cât fusese viu aici în spațiul lor.

Constată că mintea ei deja analizase situația. Erau în pericol. Acea poartă către altă lume exista, și pe lângă acel om ucis se aflau alții. Unul dintre ei, precum un nor întunecat de furtună, le dorea moartea. Cel mai înțelept lucru pe care îl putea face era să fugă. Își lansă corpul în direcția opusă luminii doar pentru a se izbi puternic de un perete nevăzut.

Ochii ei delimitară forma circulară a umbrei. Nu exista nicio ieșire. Trebuia să-și facă un alt plan. Se întoarse către lumină, extinse ghearele la lungimea maximă și se pregăti de luptă.

Călușarii începuseră să danseze. Le ceruse să execute Dansul Călușului așa cum îl învățaseră de la Sandu, însă îi prevenise că indicațiile lui vor urmări să-i așeze în linie pe raza unui cerc având ca punct central toiagul lui.

Urma apoi să ajusteze frecvența cristalului în funcție de mișcările călușarilor. Mai fusese Vătaf de trei ori în ultimii 150 de ani. Nu se aștepta la niciun fel de surprize.

Spațiul se deschise repede. Simți prezența a trei femei. Răsuflă ușurat. Cu ielele se putea descurca. După ultima întâlnire cu un zmeu zăcuse bolnav pentru o lună. Îl ucisese greu. Acesta reușise să îl muște vărsându-și otrava în sângele lui. Zăcuse între viață și moarte cu preoții învârtindu-se neputincioși pe lângă el mai bine de trei săptămâni.

Atacaseră mai repede decât se aștepta. Petre murise primul. Se aflase cel mai aproape de marginea cercului. Urmărise mișcarea femeii ce îi smulsese inima din piept și simțise durerea lui Petre ca și cum ar fi fost a lui.

Voicu și Marin se repeziseră la cea care îi atacase fără nicio ezitare. În timp ce loviturile lor reușeau doar să oprească atacurile ielei, fără a reuși să o rănească, Sandu se strecură în spatele ei. Își adună toată energia în mâini, bastonul deveni o extensie a corpului său, ochii lui se fixară pe rochia albă urmărind fluviul de păr argintiu ce acoperea spatele femeii și îi rupse coloana dintr-o lovitură.

În aceeași secundă în care corpul primei femei cădea, descoperindu-i întreaga poiană, Sandu îl văzu pe Marin cu gâtul desfăcut de ghearele celei de-a doua. Voicu se retrăgea blocând cu bastonul o serie de lovituri furioase. Ilie stătea înghețat de frică, având ochii holbați, o statuie din carne și grăsime în mijlocul furtunii.

De abia atunci își lăsă ochii să vadă dincolo de ceea ce mintea lui identificase folosind cuvântul femeie. Ființa scheletică numai gheare și colți era un coșmar din altă lume. Coșmarul îi reteză cu ghearele mâna în care ținea bastonul și își făcu drum prin pieptul lui. Căzu. Ultimul lucru pe care îl văzu Sandu fu chipul schimonosit de durere al lui Voicu.

Ilie muri înainte ca trupul lui să atingă pământul. În momentul în care creierul lui a avut destulă putere să-i spună corpului să fugă, singurul lucru pe care a reușit să-l facă a fost un pas de dans. S-a întors spre stânga doar pentru a lăsa loc ghearelor ce i s-au înfipt în bărbie să îl desfigureze. Ochii i se închiseră și luară cu ei imaginea unui Solomonar care devenise brusc uriaș și a cărui mână strângea de gât ca pe un pui de găină pe cea care îi oprise dansul.

Cu masa musculară crescută și structura cartilaginoasă a celui de-al doilea corp acoperindu-i oasele, Anton o ridică pe Nalina în aer și îi rupse gâtul. O aruncă într-o parte ca pe o cârpă. Călușarii erau morți. Și asta îl durea.

Cea de-a doua avea coloana ruptă. Nu mai avea mult de trăit. Căută cu mintea pe cea de-a treia. Aceasta aștepta pregătită de luptă. Îi vedea corpul într-o singură nuanță. Era în echilibru, sigură că va învinge.

Se uită către stele și adună în suflet toată frumusețea stranie a unui alt cer. Se gândi că nu ar fi trebuit decât să pășească în afara cercului pentru a rămâne aici, în Lumea de Sus. Ar fi fost acceptat până la urmă și ar fi devenit unul dintre ei. Nimeni nu ar mai fi trebuit să moară pentru el. Știa Solomonarii care nu se mai întorseseră. Se întâmplase în România, se întâmplase și în alte părți ale lumii.

Această alegere el o făcuse cu mult timp în urmă și, oricât de tentantă era această lume, el își dorea acest cer pentru toți oamenii. Urmașii

călușarilor care muriseră aici pentru el meritau o lume mai bună în care viața să nu fie limitată la o singură planetă.

Făcu un pas lateral pentru a evita atacul ultimei iele. Ridică un baston de jos și dintr-o singură mișcare fluidă îi rupse un picior.

Ce se întâmplă cu un om când îi iei cerul? Va lupta să-l ia înapoi.

Poarta începea să se închidă. Se uită cu ochi înghețați spre locul în care ultima dintre iele se târa către marginea cercului. Făcu un pas către ea, încă unul și, cu o mișcare scurtă, îi rupse și celălalt picior.

Un loc care nu ar fi trebuit să existe. O legendă. Katohori.

Era în Lumea de Jos. Nu. Nu încă. Ei veniseră din Lumea de Jos. Și poarta începea să se închidă. Asta însemna că va trebui să-l ucidă și pe ultimul, ca să fie sigură că va rămâne în lumea ei.

Zalinda o văzu pe Imaria rostogolindu-se pe o parte. Corpul îi era întors într-un unghi nepotrivit. Avea probabil coloana ruptă. Nu va supraviețui. O observă lipindu-și fruntea de capul celui căzut lângă ea. Omul era rănit și ea dorea să îl vindece? Doar dacă.... Nu apucă să-și ducă gândul până la capăt. Simți cum scânteia vieții trece din Imaria în corpul omului.

Se întoarse spre ultimul și văzu corpul fără viață al Nalinei izbindu-se de peretele nevăzut.

Intră într-o poziție de luptă. Își controlă respirația încercând să analizeze situația. Nu erau multe de văzut. El și ea. Doar unul dintre ei va supraviețui. Atacă și simți o durere groaznică. Acolo unde ar fi trebuit să găsească piele și carne, ghearele ei se închiseră în aer. Bastonul din lemn îi rupse piciorul.

Se uită la el. Acesta era altfel de om. Mai mare și mai rapid decât ceilalți. Forța vieții era puternică în trupul lui. Ca și cum ar fi fost unul dintre membrii clanurilor. Ca și cum ar fi fost câte ceva din ambele specii.

Se târî cât mai departe de el. Știa că este inutil, dar nu putea face altceva decât să plângă și să încerce să fugă.

Aruncă o privire către acel Jumătate-Om ce privea cerul. Parte din scânteia vieții lui o simțea legată de apă. Unul ca el nu ar fi trebuit să se

afle atât de sus pe un munte fără niciun izvor. Clanul celor care iubeau apa dulce locuiau aproape de câmpie.

Făcu un efort ca să își aducă aminte unde era și că acela nu era unul dintre ai ei. Continuă să se târască spre marginea umbrei. Simți durerea celui de-al doilea picior rupt și leșină.

Se trezi purtată pe umăr pe un drum ce cobora către un râu. Fruntea i se lovea de șoldul lui. Pânza în care era învelită fusese îmbibată într-o fiertură de floare de tei. Se întrebă cum de știuse Jumătate-Om că această floare este un paralizant și de unde făcuse rost de ea. Sau poate era în altă parte, în altă lume în care cultivarea teiului nu era interzisă.

Deschise ochii și privi în jur. Aceeași lume, dar cu mai puțină culoare și viață în ea. Poate Katohori si Anohori erau doar două fețe ale aceleiași monede.

Acesta era un lucru bun. Exista o șansă să se întoarcă acasă. Fu ultimul gând pe care îl avu înainte de a-și pierde din nou cunoștința.

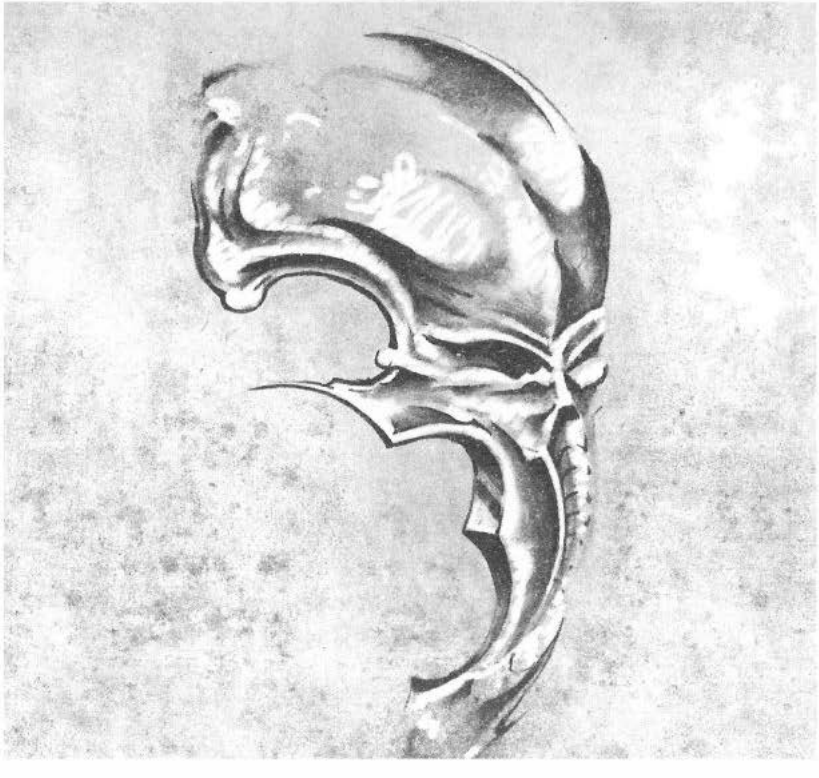

Pădurarul privi lumina ce tulburase umbra lăsată de vârful muntelui pe cerul nopții. Răsuflă ușurat când se convinse că nu este un incendiu și se întoarse în pat la căldură.

În dimineața următoare își lăsă câinele, fără de care nu pleca de obicei, în curte. În locul puștii de vânătoare luă o lopată. Nici un animal nu va fi de găsit pe munte pentru câteva luni bune de acum încolo. Mai luă două scânduri mici pe care le uni sub formă de cruce folosind două cuie.

Ajunse în poiană, căută o zonă cu pământ moale între copaci și începu să sape. Aproape de prânz făcuse o groapă destul de mare ca să cuprindă toate trupurile neînsuflețite ale musafirilor nepoftiți în pădurea lui.

Pe cruce scrise numele morților: Sandu, Petre, Marin și Ilie. Pentru fiecare dintre cele două iele desenă câte un cerc.

Cercetă urmele de pași din poiană. Văzu urmele adâncite ale unor cizme ce se îndreptau către poalele muntelui. Nu era treaba lui să pună întrebări sau să-și dea cu părerea, însă, dacă un vizitator de dincolo era capturat în viață aici, nu avea să se sfârșească bine.

În direcția opusă, spre vârful muntelui se vedeau urmele unui corp care fusese târât. Sau poate că se târâse singur. Oftă la gândul că va trebui sa sape din nou la mormântul pe care de abia îl astupase.

Avea nevoie de ajutor. Chemă din interiorul lui Transformarea. Opri schimbarea după ce lupul din el îi modificase pieptul și coardele vocale. Lăsă capul pe spate și își chemă haita. Răspunsul celorlalți lupi veni târziu. Aceștia se speriaseră și fugiseră cât mai departe odată cu celelalte animale.

Chemarea șefului haitei îi aduse însă acasă. Pădurarul văzu cu ochii minții lupii, săgeți argintii, alergând către poiană. Urma să-i asmută pe urma celui care scăpase.

Tot ce nu cobora de pe munte pe propriile picioare îi aparținea. Vânătoarea începuse.

abercrombie, un rival pentru martin?

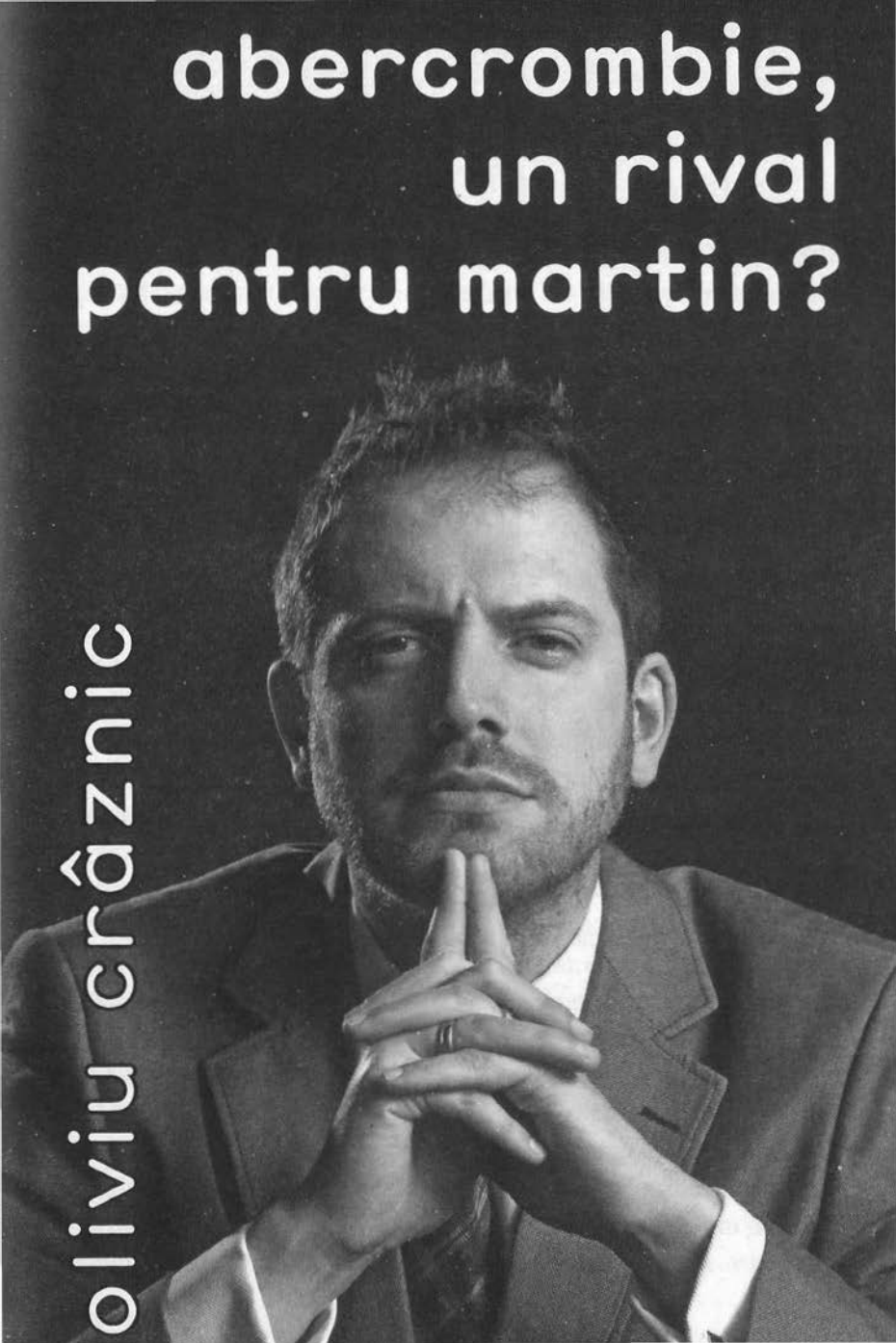

oliviu crâznic

Joe Abercrombie este creatorul universului trilogiei *PRIMA LEGE*, serie bine cunoscută cititorilor români. În articolul de față, Oliviu Crâznic ne propune un medalion al scriitorului britanic din care aflăm că lumea Primei Legi este cu mult mai întinsă decât pare la prima vedere. Este Abercrombie un rival pentru George R.R. Martin? Este lumea *PRIMEI LEGI* o încrucișare fericită între *TURNUL ÎNTUNECAT* și *CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC*? Iată doar două dintre întrebările la care încearcă Oliviu Crâznic să răspundă în articolul de față.

ÎN FRENEZIA DEZLĂNȚUITĂ (NU FĂRĂ MOTIV...) DE SERIA (de-a dreptul „shakespeariană", conform criticii de specialitate) creată de George R.R. Martin, *A Song Of Ice And Fire* (*Cântec de gheață și foc*, la noi), frenezie amplificată datorită serialului de televiziune aferent *A Game Of Thrones* (*Urzeala tronurilor*), subspecia literară „dark fantasy" și-a găsit un loc meritat pe harta mondială a beletristicii, comparabil cu acela ocupat deja de subspecia-soră „epic/high fantasy" prin reușita unui alt „fantastic" de marcă, J.R.R. Tolkien, cu a sa *Stăpânul inelelor (The Lord Of The Rings)*. De altfel, după cum am argumentat cu altă ocazie (a se vedea, în acest sens, *Colecția de Povestiri Științifico-Fantastice Anticipația Nr. 3/2013 – Literatura dark fantasy: Antieroi și creaturi ale nopții în întunecate lumi imaginare*, pg. 35, respectiv pg. 47), saga lui George R.R. Martin poate fi cu ușurință încadrată la „high" ca și la „dark" – însă latura „dark" este aceea care, în mod evident, a impus opera pe piața de carte (și de film...) actuală, aflată într-o efervescentă căutare de senzații tari...

Cu toate acestea, autorul *Urzelii* nu este nici pe departe singurul scriitor contemporan capabil să își proiecteze „umbra" asupra cititorilor avizi și, dacă din punct de vedere stilistic și al atmosferei generate Martin se dovedește aproape imbatabil în momentul de față, din perspectiva complexității intrigii și a construirii personajelor „campionul" nostru are totuși serios „de furcă" înfruntând rivali talentați, deși mai puțin cunoscuți (mai ales în România). Printre rivalii în cauză se distinge, fără îndoială, Joe Abercrombie, cu „valurile" create de *Prima Lege (The First Law)*, valuri care, subtil dar cert, amenință corabia „idolului". Dacă istoria literară îi va da în cele din urmă câștig de cauză lui George R.R. Martin sau, dimpotrivă, mai tânărului său concurent, nu vom putea ști înainte de finalul celor două serii, și poate că nici atunci, dar, între timp,

putem (și trebuie! căci altfel multe am avea de pierdut...) să le citim amândurora operele și să le „urmărim" personajele. Prin urmare, rândurile de mai jos se adresează cu prioritate acelor admiratori ai *Cântecului de gheață și foc* care își doresc să descopere volume de nivel calitativ similar, lumi ample și amenințătoare, povești care „te prind" și personaje care îți devin prieteni (sau dușmani...).

Asemenea volume ne oferă Joe Abercrombie.

Născut în 1974 în Lancaster (Anglia), Joe Abercrombie a studiat psihologia la Universitatea din Manchester, ceea ce avea să îi fie deosebit de util ulterior în crearea unor personaje cu motivații verosimile. A debutat în anul 2006 cu *Tăișul sabiei (The Blade Itself)*, prima carte din seria *Prima Lege (The First Law)*, excelent primită în lumea literară. Drept urmare, Abercrombie a continuat să publice cărți de succes, plasându-și poveștile în același univers al *Primei Legi*, despre care vom vorbi mai multe în cele care urmează.

Nominalizat în mod constant pentru premii de prestigiu (cum ar fi, spre exemplu, *David Gemmell Legend Award*, *British Fantasy Award* sau *Premiile John W. Campbell*), de multe ori finalist, autorul nostru și-a adjudecat în mod repetat *SFSite's Reader's Choice* și premiul *Cartea anului conform SFFWorld.com*, obținând totodată un *Amazon.co.uk's Best SF&F* (2009) și un *SciFi Now's Best Book* (2011). În anul 2008, a fost unul dintre invitații (alături de nume consacrate în domeniu, precum Terry Pratchett) seriei *The Worlds Of Fantasy*, realizate de BBC.

Și dacă tot am trasat o paralelă între Joe Abercrombie și George R.R. Martin, să menționăm aici și faptul că acesta din urmă a recomandat călduros cititorilor două dintre volumele seriei *Prima lege*, și anume *Best Served Cold* (pe care Martin îl compară admirativ cu o capodoperă a lui Alexandre Dumas, și anume *Contele de Monte Cristo*, precum și cu realizările lui Michael Moorcock) și *The Heroes* („un tur de forță", ne avertizează părintele *Urzelii tronurilor*), încă netraduse în România.

Mai mult, printre cei care și-au exprimat public aprecierea cu privire la talentul lui Joe Abercrombie s-a mai aflat și Lisa Tuttle, cea care a

semnat, alături de George R.R. Martin, romanul *Furtună pe Windhaven (Windhaven)*...

Acum, după ce am făcut cunoștință cu autorul și ne-am creat o idee despre ce anume reprezintă Joe Abercrombie în literatura „fantasy" contemporană, să ne întoarcem privirile asupra lumii zugrăvite de scriitor în volumele sale.

Prima Lege este o serie întunecată, titlul referindu-se la interdicția categorică de a apela la puterile lumii de dincolo, indiferent de motivație (cea de A Doua Lege fiind de asemenea o avertizare expresă, privind tabuul canibalismului, a cărui încălcare nu poate avea decât consecințe dezastruoase pentru omenire și pentru om, așa cum vom vedea lecturând, îndată ce în scenă vor intra Devoratorii).

Saga se compune dintr-o trilogie „centrală", care include *Tăișul sabiei (The Blade Itself)*, *Fără îndurare (Before They Are Hanged)* și *Puterea armelor (Last Argument of Kings)*, și care este întregită de volumele *(Best Served Cold; The Heroes; Red Country)* și povestirile *(The Fool Jobs; Yesterday, Near A Village Called Barden; Freedom!)* nepublicate până în acest moment în România (să sperăm însă că vom avea cât de curând ocazia să parcurgem în variantă românească întreaga operă semnată Joe Abercrombie). În orice caz, trilogia se poate citi separat de restul poveștilor, acestea fiind la rândul lor închegate special pentru o lectură de sine stătătoare.

Poate prima caracteristică menită a recomanda insistent cărțile *Primei Legi* o reprezintă *cadrul*. Acțiunea *Legii* se desfășoară într-o lume fantastică în care însă supranaturalul este privit cu scepticism până în momentele în care se manifestă, și este suspectat chiar și atunci, ceea ce acordă un realism spectaculos întâmplărilor. Ocultul pândește amenințător din chiar inima realității, surprinzând și șocând atunci când decide să se manifeste. Lumea Răului se dezvăluie pe măsură ce poveștile avansează, nu este acceptată din prima clipă ca un „dat". Din punct de vedere geopolitic, pe lângă lumea străveche și interzisă aflată în conflict cu o civilizație de tip medieval-renascentist, avem alte trei puteri în mișcare conflictuală. Uniunea este un regat nobiliar occidental, însă

armata sa deține toate caracteristicile armatei „Sudului" din vremea istorică a războiului civil american (paradoxal, însă, unele personaje, dimpotrivă, amintesc de „Nordul" aceluiași război). Imperiul Gurkian amintește de vastele imperii ale Orientului Antic, purtându-ne însă cu gândul, într-o oarecare măsură, și la organizațiile teroriste (și religios exaltate) moderne. În cadrul Imperiului, înflorește canibalismul dictat de mitica încredere (semnalată și în istoria reală a antropofagiei) că, devorând carnea adversarului, un războinic își sporește puterea. În fine, Nordul sălbatic conține o populație cu mentalitate similară celei vikinge, dar și celei saxone, împărțită în triburi unite cu forța de un conducător sângeros, căruia puțini îndrăznesc să i se opună... Și, dincolo de toate acestea, bântuie umbra magiei întunecate și a creațiilor străvechi, diavolești, aproape lovecraftiene, așteptând să se dezlănțuie, insinuându-se până atunci otrăvit în sânul unei civilizații amenințate cu destrămarea din pricina propriei vanități...

A doua trăsătură distinctiv-lăudabilă în opera lui Joe Abercrombie o constituie *intriga*. Interesantă și coerentă, povestea se desfășoară original, tumultuos, elaborat, pasionant, în limitele unei logici interne bine stabilite de autor, cu o singură posibilă excepție în finalul controversat al trilogiei. Al *trilogiei*, nu al *seriei*, care nefiind încă încheiată, mai poate răsturna încă ideile pe care și le-au format deja cititorii, idei pe care unii le-au găsit pe cât de șocante, pe atât de potrivite, și pe care alții le-au contestat vehement din diverse puncte de vedere, fără a considera însă că ar fi afectat în vreun fel plăcerea lecturii (cu atât mai mult cu cât soluțiile oferite rămân deschise, poate pentru volume independente, poate pentru o nouă trilogie care să extrapoleze cursul ulterior al acțiunii, așa cum poate fi acesta dedus din ultimele pagini ale *Puterii armelor*,

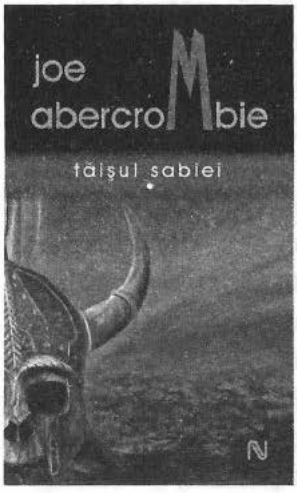

corelate cu observații desprinse din celelalte volume și povestiri din afara trilogiei centrale).

Însă, în mod cert, capitolul la care excelează „fantezistul" britanic îl reprezintă portretul, caracterul și motivațiile *personajelor*, al (anti)eroilor săi (căci autorul *Primei Legi* pare a-și fi desprins preferații direct din arhetipurile curentului gotic, curent al eroilor decadenți, byronieni, și al ororilor psihice și fizice care marchează destinul oamenilor). Astfel, Logen Nouădegete este un războinic barbar care vorbește cu spiritele și care încearcă să fie mai bun, a sa natură jekyllliană (imposibil să nu îl compari pe „Sângerosul Nouă" cu la fel de sângerosul domn Hyde din marea operă a lui Robert Louis Stevenson) fiindu-i cel mai bun prieten și cel mai aprig dușman. Jezal dan Luthar, spadasin arogant, egoist și superficial, pornește fără voia lui într-o cumplită căutare de sine care va scoate la iveală tot ce este mai bun în el... cu consecințe nu tocmai grozave, pentru el și pentru frumoasa Ardee, femeia iubită. Fratele pomenitei Ardee, Collem West, ofițer de origine umilă, urcă surprinzător pe scara socială prin merite proprii... către a sa distrugere. Sand dan Glokta, nobil și erou adulat, torturat apoi și schilodit în temnițele gurkiene, este acum inchizitor și călău lipsit de frică sau sentimente, căci în sufletul lui măcinat de durere fizică permanentă nu mai există loc și pentru altceva (sau există?... căci aici ne „lovim" din nou de frumoasa Ardee... după cum vor constata încântați cititorii). Pe Copoi îl găsim ca membru al unui grup de luptători de elită, de tipul celor creați de Sven Hassel sau, în aria „dark fantasy", de către Glen Cook (autorul *Companiei negre*), luptători de elită destinați unei glorii trecătoare și tragice. Arcașa și fosta sclavă Ferro Maljinn își află originea demonică în drumul ei către răzbunare, origine pe care învață să o utilizeze pentru o cauză mai bună, descoperind totodată simțăminte noi și nu neapărat de bun augur când îl cunoaște pe Logen. Și, ultimul, dar nu și cel din urmă, Bayaz, Întâiul dintre Magi, după ce apare inițial ca o variantă modestă și slăbită a tolkienianului Gandalf, se dovedește pe parcurs a fi cu totul altceva, un dubios „maestru păpușar", ale cărui intenții trebuie sondate cu grijă, călătoria sa și a tovarășilor săi întru găsirea Seminței conducând opera către un „science

fantasy", poate o replică medievală pentru *Apocalipsa (The Stand)* lui Stephen King. Destinul tuturor acestor personaje (și al multor altora, la fel de interesante, chiar dacă nu la fel de minuțios zugrăvite) se întâlnește dezastruos pe teatrul de război, dar și în intrigile de culise ale *Primei legi*...

Prima carte a trilogiei, *Tăișul sabiei*, își extrage titlul dintr-un citat din Homer, foarte potrivit, având în vedere similitudinea conceptuală dintre seria lui Joe Abercrombie și epopeile clasice. Acțiunea se concentrează asupra încercărilor lui Logen Nouădegete de a rămâne în viață după ce este separat fortuit de prietenii săi, asupra schimbărilor apărute în viața lipsită de griji a lui Jezal odată cu spectrul războiului și asupra conspirației trădătorilor Uniunii, urmăriți sârguincios și fără milă de inchizitorul mutilat Glokta.

Fără îndurare debutează citându-l pe Heinrich Heine, care ne îndeamnă să ne iertăm dușmanii, dar nu înainte de a-i vedea spânzurați; în centrul poveștii întâlnim asediul unei cetăți unioniste de către Imperiul Gurkian, asediu căruia îi rezistă, nu eroic, dar utilizând toate mijloacele posibile, de la război și tactică militară la mită, șantaj și tortură, inchizitorul Glokta – chiar și atunci când Devoratorii sunt trimiși pentru a-l elimina. Între timp, Collem West și jalnica armată a Uniunii trebuie să îi înfrunte neinspirat pe oamenii Nordului, cu puține șanse de izbândă și conduși de un prinț incapabil, iar magul Bayaz conduce un grup „pestriț" în pustietate, căutând, pentru a înfrunta oamenii, un obiect („Sămânța") care pare a fi nimic altceva decât o bombă nucleară... În opinia mea, cea mai bună carte a trilogiei.

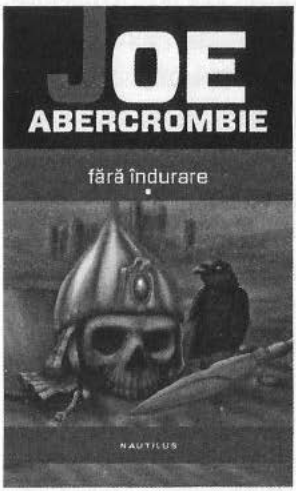

Puterea armelor (*Last Argument Of Kings* – „Ultimo Ratio Regum", după cum scria pe tunurile regelui Ludovic al XIV-lea) ne aduce sfârșitul uriașului conflict al Uniunii cu Nordul, dar și cu Imperiul Gurkian. Sau

nu este decât o încetare temporară a ostilităților, după războiul catastrofal?... Ceea ce știm cu siguranță, este că Sângerosul Nouă va ieși din nou la iveală pentru a-l salva (sau pierde?...) pe Logen în a sa bătălie finală, că Glokta are prea mulți stăpâni care îi pregătesc moartea, că eroismul recent descoperit de Jezal nu este așa cum credea el că este... dar mai ales, că Bayaz, Întâiul dintre Magi, joacă un joc periculos în care aruncă suflete și trupuri, și că nici Prima, nici A doua lege nu par suficiente pentru a mai opri omenirea din alunecarea spre haosul controlat...

Best Served Cold (titlu inspirat dintr-un citat al marelui Pierre Choderlos de Laclos, autorul cunoscutului *Legături primejdioase*) își plasează întâmplările la câțiva ani după evenimentele la care am asistat de-a lungul trilogiei analizate pe scurt mai sus. Vom regăsi aici personaje minore și majore ale trilogiei, în „roluri" mai mult sau mai puțin importante, cum ar fi Marele Duce Orso, fosta practiciană a Inchiziției, Vitari, și mercenarul Nicomo Cosca.

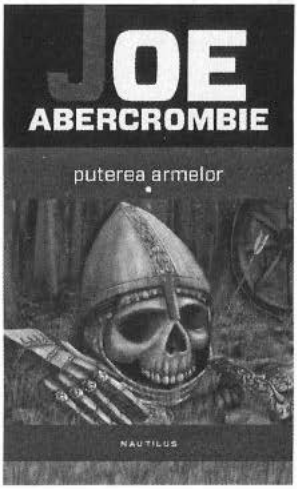

The Heroes (cu un motto din Berthold Brecht) este, probabil, cea mai aclamată creație a lui Joe Abercrombie de până acum, bătălia romanului fiind considerată, pe scară largă, drept una dintre cele mai spectaculoase bătălii din istoria literaturii „fantasy", alături de faimoasa bătălie de la „Văgăuna lui Helm" (vă amintiți, probabil, despre ce este vorba, dacă ați citit *Stăpânul inelelor*). Subiectul se concentrează asupra armatei unioniste, care atacă tot mai ambițiosul Nord, la nouă ani după evenimentele trilogiei. Din nou, vechi cunoștințe reintră în scenă: fostul mercenar Dow-Cel-Negru (acum rege al Nordului), Lordul Mareșal Kroy (cândva rival al lui West), simpaticul Copoi, intrigantul Prinț Calder, spadasinul dezonorat Bremer dan Gorst... și Întâiul dintre Magi, machiavelicul Bayaz în persoană. Două povestiri-prolog completează aventurile din *The Heroes*, făcând

referire la evenimente anterioare: este vorba despre *The Fool Jobs* și *Yesterday, Near A Village Called Barden*, cea de a doua avându-l ca personaj principal pe același Bremer dan Gorst.

Cea mai recentă realizare în volum a lui Joe Abercrombie se numește *Red Country* (motto de Emerson Hough) – un aer „western" se adaugă celui medieval prezent de obicei în opera scriitorului, apropiindu-l pe acesta din urmă, din nou, de Stephen King și de seriile *Apocalipsa* și *Turnul întunecat (The Dark Tower)*. Probabil însă că fanii *Primei legi* se vor bucura mai cu seamă când vor afla că aici îl vor regăsi nu numai pe Nicomo Cosca, ci și pe Logen Nouădegete... Iar ca „bonus" pentru *Red Country*, autorul ne oferă și povestea complementară *Freedom!*...

Multe s-ar mai putea spune despre universul lui Logen, Jezal, West, Glokta, Ferro și Bayaz, despre Devoratori și despre magie neagră, despre politică și despre război, dar deja am intrat în dezvăluiri care, duse mai departe de atât, ar preveni prea devreme cititorul în privința „capcanelor" pe care ni le întinde povestea. Însă cele de mai sus sunt totodată necesare și suficiente, consider, pentru a semnala iubitorilor genului „dark fantasy" că în arena imaginației a intrat un nou candidat pentru titlul de campion, un candidat pe care vă invit să îl urmăriți „șarjând". Începeți cu *Tăișul sabiei*. Nu cred că vă veți mai opri.

o bandită

joe abercrombie

Povestirea de față ne introduce în universul romanului *Red Country*, apărut sub semnătura lui Joe Abercrombie în 2013.

În paginile care urmează vom face cunoștiință cu Shy South, personaj principal în *Red Country*, alături de Nicomo Cosca și de Logen Nouădegete, cunoscuți cititorilor din trilogia *Prima Lege* (*Tăișul săbiei*, *Fără îndurare* și *Puterea armelor*, apărute la Nemira între 2011 și 2013).

SHY ÎMBOLDI CALUL CU CĂLCÂIELE, DAR ACESTA SE ÎMPIEDICĂ și, înainte de a înțelege ce se întâmplă, ea își luă cu tristețe rămas-bun de la șa.

Avu la dispoziție doar o clipă pentru a evalua situația. La prima vedere nu era prea bună, iar pământul care se apropia amenințător nu-i dădu răgaz să găsească o soluție satisfăcătoare. Se strădui, în cădere, să se rostogolească – așa cum încercase mereu în multele bușituri pe care le primise de la viață –, dar degrabă solul o primi neprietenos și o trimise într-un tufiș uscat, ars de soare.

Praful se așeză.

Își oferi o clipă ca să-și recapete răsuflarea. Apoi o altă clipă pentru a scoate un geamăt furios, în timp ce lumea înceta să se mai învârtească. Și încă una pentru a-și aduna lângă trup mâna și piciorul peste care căzuse, așteptând durerea atroce care ar fi anunțat o fractură. Lucru care ar fi însemnat că viața ei mizerabilă urma să se încheie în amurg. Nu i-ar fi părut rău să sfârșească odată, pentru că ar fi însemnat să nu mai trebuiască să fugă întruna. Dar durerea nu veni. Nu mai mare decât după o căzătură oarecare. În vreme ce jalnica ei viață avea să tot continue astfel, ea va tot aștepta să-i vie mintea la cap.

Se ridică, se scutură și scuipă pământul din gură. În ultimele luni mușcase țărâna de nenumărate ori și avea o vagă premoniție că nici acum nu era pentru ultima dată. Calul zăcea la câțiva pași, pe o parte, plin de spumă, cu picioarele din față negre de sânge. Săgeata lui Neary îi străpunsese pulpa, nu atât de adânc cât să-l omoare imediat sau măcar să-l încetinească, dar destul cât să-l facă să sângereze abundent. Asta, plus goana impusă de Shy, uciseseră calul la fel de bine ca o lovitură direct în inimă.

Într-o vreme lui Shy îi plăcuseră caii. Fusese o vreme în care, deși disprețuia, pe bună dreptate, oamenii, ajunsese să îndrăgească mult animalele. Dar acele timpuri trecuseră. Acum Shy nu mai îndrăgea pe nimeni. Așa că nu zăbovi să calmeze animalul care își dădea ultimele răsuflări, înspumate de sânge, și o luă la goană spre oraș, clătinându-se la început, dar intrând repede în ritm. La alergare se pricepea foarte bine.

Oraș era prea mult spus. Erau șase clădiri, dintre care vreo două-trei numeritau nici acest nume. Făcute din lemne tăiate grosolan, fără vreun unghi drept, coapte de soare, cojite de ploi, năclăite de praf, adunate împrejurul unei piețe noroioase care avea în mijloc o fântână dărăpănată.

Cea mai mare dintre case arăta ca o tavernă sau ca un bordel, sau poate ca un oficiu poștal, sau ca toate trei la un loc. Deasupra ușii spânzura o placă ruginită, dar parte din înscrisul inițial fusese șters demult de vânturi. *Nimic, nicăieri*, doar asta se mai putea citi. Urcă treptele câte două, picioarele-i goale făceau scândurile vechi să scârțâie, iar ea se gândea rapid ce poveste să spună odată ajunsă înăuntru, ce adevăruri să amestece cu ce minciuni ca să-și atingă scopul.

Mă urmăresc niște oameni! Cu răsuflarea tăiată în pragul ușii, străduindu-se să arate disperată – asta nu necesita eforturi prea mari de prefăcătorie, fusese starea ei naturală în ultimul an.

Sunt trei ticăloși! Apoi – sperând să n-o recunoască nimeni din afișele cu recompense înșirate pe pereți – adăugă, *Au încercat să mă tâlhărească!* Asta, cel puțin, era adevărat. Bineînțeles că nu era nevoie să spună că ea însăși jefuise banca cea nouă din Hommenaw în tovărășia celor trei, plus a unui al patrulea care fusese deja prins și spânzurat de autorități.

Mi-au ucis fratele! Sunt însetați de sânge! Fratele ei era bine sănătos acasă, unde și-ar fi dorit și ea să fie în momentul acela, iar urmăritorii ei erau însetați, da, dar de poșirca ieftină cu care erau obișnuiți. Dar ea ar spune asta cu tremurătura aceea specială în glas, pentru care exersase îndelung. Își închipui cum proprietarii se reped să o ajute, să salveze o biată femeie aflată la necaz. *Mi-au împușcat calul!* Trebuia să recunoască, erau slabe șanse ca troglodiții care locuiau aici să posede

cea mai mică înclinație spre cavalerism, dar poate măcar o dată soarta îi va surâde.

Se mai întâmplase.

Se împletici pe ușa tavernei, deschise gura să-și spună rolul și se opri brusc.

Locul era gol.

Nu numai că nu era nimeni, dar nu era nimic înăuntru. Soarta nu îi surâdea. În salon nu era nici măcar o urmă de mobilă. O scară îngustă se continua, pe peretele din stânga, cu o galerie în care se căscau ușile deschise ale camerelor goale de la etaj. Raze de soare luminau prin golurile din tâmplăria ruinată. O șopârlă se grăbi să se ascundă în întunericul care se ținea prin colțurile acoperite de un strat gros de praf. Shy rămase o clipă nemișcată, clipind, apoi se repezi afară și intră în următoarea clădire. Când deschise ușa, aceasta ieși din țâțâni și se prăbuși cu zgomot.

Clădirea nu avea acoperiș. Nu avea nici măcar podea. Doar căpriori rari, printre care se vedea cerul rozaliu de deasupra, și câteva grinzi de lemn puse direct pe pământul gol. O privelițe la fel de dezolantă ca pustiul prăfos dimprejur.

Afară, din nou. Acum, fără speranța care îi perturbase percepția, vedea totul așa cum era de fapt. Ferestrele nu aveau geamuri, nici măcar niște cartoane care să le astupe. Fântânii îi lipsea cumpăna. Nu se vedea nici un animal, în afară de calul ei mort, care servea drept excepția care întărea regula.

Nimerise în cadavrul unui oraș, mort de cine știe când.

Shy zăbovi în locul acela uitat de lume, cu simțurile în alertă, cu picioarele încordate, gata să fugă, numai că nu știa încotro. Se îmbrățișase cu un braț, degetele celuilalt se mișcau fără rost, își mușca buzele, iar aerul inspirat cu rapiditate scotea un șuier ușor când ieșea prin strungăreață.

Chiar și după ultimele standarde, stabilite de nenorocirile prin care trecuse, acesta era un moment dificil. Dar învățase, în ultimele luni, că oricând se putea și mai rău. Privi înapoi și văzu praful învolburându-se pe drumul pe care venise. Trei dâre mici, cenușii, clipind în pustiul cenușiu.

La naiba, șopti ea și își mușcă mai tare buza. Își scoase cuțitul de la curea și îi treculama peste cămașa murdară, ca și cum curățarea acesteia îi sporea șansele. Shy avea o imaginație bogată, dar totnu putea considera că asta era o armă de nădejde. Ar firâs dacă nu i-ar fi dat lacrimile. În ultimele luni îi dăduseră cam des lacrimile, băgă de seamă.

Cum de ajunsese aici?

Asta era o întrebare mai potrivită pentru vreo mironosiță, nu pentru o proscrisă pe al cărei cap se pusese o răscumpărare de patru mii. Dar își punea deseori această întrebare. Halal *desperado* mai era și ea! Era deja expertă în partea cu disperarea, dar restul rămânea un mister. Partea tristă era că știa prea bine cum ajunsese aici – în același fel ca întotdeauna. O nenorocire urma alteia, iar ea dădea peste ele ca o molie care se lovește în mod repetat de o lampă aprinsă. O a doua întrebare se cerea pusă.

Și-*acum*... ce dracu' fac?

Își supse burta, care oricum era goală, și trase de sforile care ascundeau în pantaloni punga zornăitoare cu bani. Două mii de arginți sau cam pe-acolo. Ar fi fost de crezut că într-o bancă se găsește mai mult mălai, doar bancherii își asigură deponenții că pot retrage oricând cincizeci de mii, dar se vădise că nu te poți încrede în bănci mai mult decât în oricare alt bandit.

Băgă mâna în pungă, scoase un pumn de monede și le aruncă în praful drumului, unde prinseră să lucească în soare. Făcuse gestul fără să-l gândească, așa cum de altfel făcuse toate gesturile în ultima vreme. Poate că, deși nimănui altcuiva nu-i păsa, viața ei conta mai mult decât două mii de parale. Poate că spera ca urmăritorii să se mulțumească doar cu arginții și s-o lase în pace, deși nu știa cum ar fi supraviețuit în orașul ăsta mort, fără cal, fără mâncare și fără arme. Se vădea că nu-și gândise planul până la capăt. Nu era prima dată.

Împrăștia monedele ca și cum ar fi hrănit găinile în curtea mamei, aflată la kilometri și ani și o mie de morți depărtare. Cine și-ar fi închipuit că o să-i fie dor de locul ăla? De căsuța dărăpănată și de hambarul său, de gardurile care trebuiau reparate tot timpul. De vaca îndărătnică

și care nu dădea lapte, de fântâna încăpățânată să nu dea apă și de solul din care nu creșteau decât buruieni. De sora ei mică și recalcitrantă, și de frate-său asemenea. Da, chiar și de Lamb, tac-su vitreg ăla mare și nătâng, întotdeauna speriat de ceva. Ce n-ar fi dat Shy să mai audă vocea stridentă a mamei, blestemând-o. Trase tare aer în piept până o dură nările și ochii începură să o usture. Îi șterse cu manșeta roasă a cămășii. Nu era vreme pentru lacrimi de dor. Putea zări deja trei puncte negre, trei călăreți stârnind cele trei dâre de praf care se ridicau de pe drum. Aruncă punga goală, se repezi în tavernă și...

Au! Când păși peste prag, piciorul gol se înfipse într-un cui din podea. Era limpede că lumea asta era la fel de ticăloasă ca un derbedeu mizerabil! Chiar atunci când cele mai mari nenorociri îți atârnă deasupra capului, se găsește vreun purice să te muște de picioare. Ce bine ar fi fost dacă apuca să-și ia cizmele. I-ar fi conferit și un plus de demnitate. Dar n-avea nici de unele, nici cizme, nici demnitate, și nici nu mai conta ce-și dorea acum, atâta vreme cât și-o făcuse cu mâna ei – de câte ori nu-l înjurase pe Lamb, făcându-l să se smiorcăie, o blestemase pe maică-sa și pe toate neamurile vii și moarte și se jurase că într-o bună zi o să-și ia lumea-n cap.

Shy își amintea acum toate astea, și tare i-ar fi plăcut să o pocnească zdravăn și mai devreme pe fetița aia mică și proastă, care fusese atunci, pe vremuri. În fond, putea să se pocnească și acum, dar să iasă mai întâi din încurcătura asta.

Deocamdată avea alți pumni de împărțit.

Se grăbi pe scări, șchiopătând puțin și înjurând cu gura plină. Când ajunse sus, văzu că lăsase urme de sânge pe trepte. Tocmai se străduia să se simtă mizerabil pentru asta, când o idee îi încolți în minte.

Păși apăsat prin galeria de lemn, având grijă să lase urme însângerate și intră în ultima cameră din capăt. Apoi își ridică piciorul, apăsând cu putere degetul pentru a opri sângerarea, se întoarse și țopăi în piciorul sănătos până la prima odaie, de lângă capul scărilor, și se ascunse în întunericul adânc.

Un efort penibil, fără îndoială. La fel de penibil precum picioarele ei goale, precum cuțitașul minuscul și prada de două mii de pițule și

dorința ei de a se întoarce acasă, în gaura aia nenorocită pe care de-abia așteptase s-o părăsească. Slabe speranțe să-i păcălească pe cei trei ticăloși, așa idioți cum erau ei. Dar n-avea altă șansă.

Când ești la fundul sacului, trebuie să te mulțumești cu puțin.

Era liniște, își auzea doar propria răsuflare făcând ecou în camera pustie, expirație puternică, inspirație zgomotoasă, dureroasă în gât. Respirația cuiva speriat de moarte, gata să-și umple nădragii și rămas în pană absolută de idei. Nu vedea nicio scăpare. Își făgădui că, dacă va ajunge la ferma mamei, se va trezi veselă dis-de-dimineață, va dansa de fericire că e vie, și-ar săruta mama pentru orice înjurătură, nu și-ar mai pocni surioara și nici n-ar face glume pe seama lui Lamb că e prea fricos. Își jură toate acestea, apoi își dori să fie genul acela de om care își ține promisiunile.

Auzi caii afară, se furișă la o fereastră care avea vedere în piață și privi cu aceeași grijă cu care ar fi privit într-un coș plin cu scorpioni.

Ajunseseră.

Neary purta pătura aia veche, legată cu sfoară în jurul șalelor, avea părul slinos ridicat în toate direcțiile și ținea într-o mână dârlogii calului, iar în cealaltă arcul cu care ucisese calul lui Shy. La curea îi atârna toporul, tot atât de plin de sânge pe cât era Neary plin de jeg. Dodd își

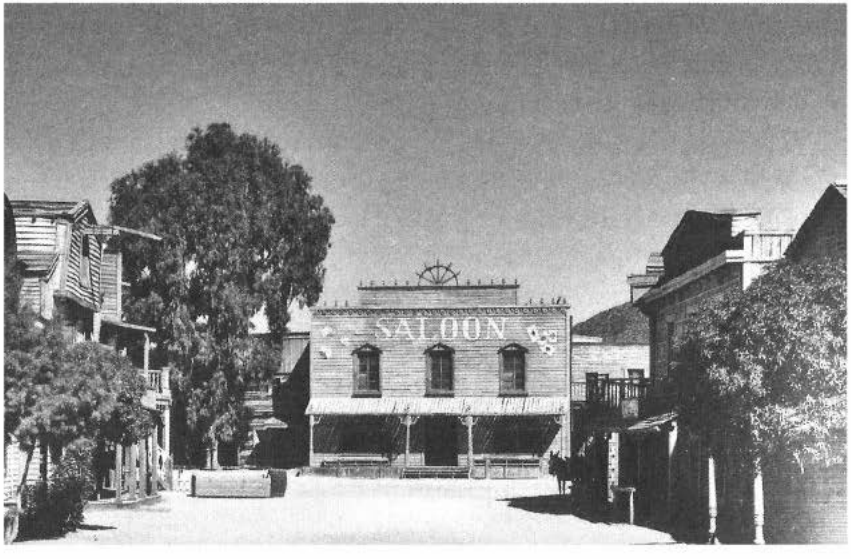

ținea pălăria diformă trasă pe ochi și stătea în șa cu expresia aia de cățeluș bătut pe care o avea întotdeauna în preajma lui frate-său. Tare i-ar mai fi plăcut lui Shy să-l pălmuiascăchiar atunci pe tăntălău. O palmă de început. Și mai era și Jeg, care, în vreme ce studia clădirile, stătea marțial, cu un rânjet batjocoritor pe față, ca un lord în haina-i lungă și roșie, murdară de noroiul aruncat de copitele calului. Pe cap purta, ca întotdeauna, pălăria aia înaltă care-și închipuia el că îi conferă un aer distins, dar care era spartă într-o parte, ca un coș de fum pe acoperișul unei ferme în ruină.

Dodd arătă spre monedele care scânteiau în soare, împrăștiate în praful din jurul fântânii.

– Ne-a lăsat banii, spuse el.

– Așa se pare, fu de acord Jeg, cu o voce pe atât de puternică pe cât era de slabă a fratelui său.

Shy îi privi cum descalecă și priponesc caii. Nu se grăbeau. Ca și cum se scuturau de praf după o călătorie de plăcere și se pregăteau să petreacă o seară liniștită într-o companie aleasă. Nu aveau de ce să se grăbească. Știau că ea este acolo, știau că nu are unde să fugă și știau că nu are cine să o ajute. Știa și ea toate aceste lucruri.

– Nenorociții, șopti Shy, blestemând ziua în care se încurcase cu ei.

Dar trebuise să se asocieze cu cineva, nu putea răzbi singură. Și nici nu avusese de unde alege.

Jeg se îndreptă de spate, inspiră adânc, scuipă cu putere, apoi își scoase sabia. Sabia aceea curbată, de cavalerie, de care era atât de mândru și despre care spunea că o câștigase într-un duel cu un ofițer al Unioniștilor. Dar Shy știa că este furată, ca și restul bunurilor sale jalnice. De câte ori nu făcuse glume pe seama lui Jeg și a iubitei lui săbii... Dar acum n-ar fi deranjat-o să facă schimb, să țină ea în mână mînerul sculptat, iar el să se apere cu cuțitul ei de jucărie.

– Smoke! strigă Jeg, iar Shy tresări.

Nu-și amintea cine-i născocise porecla asta. Vreun polițai o inventase ca s-o treacă pe afișele de răscumpărare, iar acum toată lumea îi zicea așa. Poate datorită abilității ei de a dispărea ca fumul. Sau poate

pentru că puțea ca fumul și le stătea oamenilor în gât, împiedicându-i să respire, după care se risipea în vânt.

– Hai, ieși afară, Smoke!

Vocea lui Jeg reverbera de fațadele clădirilor, iar Shy se făcu mai mică în întuneric.

– Ieși afară și n-o să-ți facem nimic.

Deci nu se mulțumiseră să ia banii și să plece. O voiau și pe ea. Își împinse limba în strungăreață și murmură „Bulangiilor!". Ăștia erau genul de oameni care nu se mulțumesc cu puțin – din ce le dai, din aia vor mai mult.

–Va trebui să mergem să o căutăm, spuse Neary în liniștea care se lăsase. Fir-ar să fie. Ți-am spus că n-o să iasă de bună-voie.

– Cred că te pișI pe tine de bucurie, nu-i așa?

– Am zis doar că va trebui s-o scoatem noi.

– Atunci taci din gură și du-te și caut-o.

Dodd zise cu voce mieroasă:

– Uite, banii sunt aicea, am putea să-i strângem și să plecăm și n-ar mai fi nevoie să...

– Oare-amândoi am venit pe lume dintre aceeași pereche de craci? strigă Jeg scârbit la frate-său. Ești cel mai cretin bandit de pe fața Pământului.

– Cel mai cretin bandit, întări Neary.

– Crezi că am să las patru mii de parai la ciori? spuse Jeg. Strânge tu banii, Dodd, dar noi mergem după iapa aia proastă.

– Unde crezi că o fi? întrebă Neary.

– Parcă tu erai marele căutător de urme.

– Păi sunt, dar în sălbăticie, or, aici nu suntem în pădure.

– Nuuuu, că om fi în mijlocul celei mai rafinate civilizații...

Se priviră câteva clipe, timp în care praful li se așeza pe cizme.

– Trebuie să fie pe aici, pe undeva, zise Neary.

– Zici? Slavă Domnului că am la îndemână cea mai pătrunzătoare pereche de ochi la vest de munți, altfel n-aș fi văzut calul ei mort la doar zece pași mai în urmă. Normal că e pe-aici pe undeva.

– Unde zici tu că e? întrebă Neary.

– Tu unde te-ai ascunde?

Neary cercetă clădirile, iar Shy se lăsă repede pe vine când el privi cu ochii mijiți spre tavernă.

– În asta m-aș ascunde, dar eu nu sunt ea.

– Păi nu ești ea, fir-ai al dracu', și ghici de unde știu? Pen'că ai țâțele mai mari și mintea mai puțină decât a ei. Dacă ai fi fost ea, n-ar mai fi trebuit să mergem acum s-o căutăm, nu, idiotule?

O altă tăcere, o nouă rafală de vânt prăfos.

– Ai dreptate, admise Neary.

Jeg își scoase pălăria cea înaltă, se scărpină cu unghiile în părul slinos și și-o îndesă la loc, pe o parte.

– Tu caută aici, eu văd în următoarea, da' să nu omori panarama, bine? Asta ar înjumătăți recompensa.

Shy se furișă la loc în umbră, simțind cum transpirația îi curge pe sub cămașă și o gâdilă. Să se lase ea prinsă în cea mai rea gaură de iad... Nu merita asta. Tot ce-și dorise era ca lumea să vorbească despre ea, despre isprăvile ei. Să fie cineva, nu o oarecare, uitată a doua zi după moarte. Acum vedea că e o linie clară între a fi o oarecare și a fi cineva după care aleargă toată lumea. Dar, ca toate epifaniile ei patetice, și aceasta venea un an prea târziu.

Auzi pașii lui Neary făcând podeaua din salon să scârțâie și începu să inspire fără zgomot prin pauza dintre dinții din față. Neary își târa toporul pe scânduri, iar zgomotul metalic o făcu pe Shy să tremure necontrolat. Dintr-odată se simți atât de slăbită, încât de-abia mai putea ține cuțitul în mână, darămite să-l și folosească în luptă. Poate că sosise vremea să renunțe. Să arunce cuțitul prin ușă și să strige: Mă predau! Fără șmecherii! Ați câștigat! Să zâmbească, să dea aprobator din cap și să le mulțumească pentru că au trădat-o și că o vor bate de-atâtea ori până la leșin, că o vor biciui, că-i vor rupe picioarele, că-i vor face toate relele ce le vor trece prin cap, doar așa, de amuzament, pe drumul care ducea la spânzurarea ei.

Ba să-i ia dracu'! spuse ea pe mutește, când auzi pașii lui Neary pe prima treaptă. Buzele i se strânseră a mârâit.

Întotdeauna fusese un soi de Gică-contra. De pe când era o copiliță, dacă cineva o învăța cum să facă un lucru, ea începea să se gândească cum să-l facă *altfel*. Maică-sa o numea măgăriță încăpățânată și zicea că-i din cauza sângelui de Fantomă. „E blestematul de sânge de Fantomă care-ți curge prin vene!" de parcă faptul că era pe sfert sălbatică ar fi fost alegerea lui Shy, nu urmarea curvăsărelii maică-sii, care alesese un vagabond pe jumătate Fantomă să și-l bage în pat și-l suportase până când acesta se dovedise, vai! ce surpriză!, un bețiv bun de nimic.

Shy hotărî că va lupta. Nicio îndoială că va pierde, dar va lupta. Îi va face pe nemernicii ăștia să o ucidă și îi va văduvi astfel de jumătate din recompensă. Poate că astfel de gânduri nu insuflă nimănui curajul în luptă, dar pentru Shy funcționa. Micul cuțit îi tremura în continuare mână, dar de data asta din cauza strășniciei cu care îl ținea.

Neary nu părea a fi marele căutător de urme care se lăuda a fi. Avea mari probleme în a se deplasa în liniște. Se oprise în capul scărilor să-și tragă sufletul, Shy îi auzea respirația grea de cealaltă parte a peretelui de lemn care îi despărțea.

O scândură gemu când el își schimbă greutatea de pe un picior pe altul, iar Shy înțepeni și tot părul i se zburli. Apoi îl văzu în cadrul ușii, nu cum s-ar fi așteptat, cu arcul într-o mână, toporul în cealaltă și crima în privire, ci urmând cu privirea în jos urmele de sânge pe care le lăsase pe culoar, ținând arcul îndreptat în direcția opusă ei.

Întotdeauna când primea un cadou, Shy nu-și pierdea vremea cu mulțumiri, ci se repezea cu ambele mâini să-l ia în primire. Se aruncă în spinarea lui Neary, cu dinții dezgoliți și mârâind ca un animal de pradă. El întoarse capul, albul ochilor se făcea din ce în ce mai mare, arcul i se bălăngănea în mână, iar vârful săgeții arunca sclipiri în lumina puțină care se furișase în acest loc abandonat.

Shy se lăsă pe vine și îl prinse de picioare, împingându-se cu umărul în coapsa lui, atât de tare, încât îl făcu să geamă. Mâna stângă găsi încheietura dreaptă și se uniră într-o armă cu care începu să-l lovească între

picioare, lipită de pantalonii lui care puteau îngrozitor a cal și a sudoare veche. Arcul se descărcă, dar Shy era deja în mișcare, se îndreptă, se feri, se curbă țipând și ridicându-se în forță, reușind, oricât de mare era Neary, să-l azvârle peste balustradă precum pe un sac de cartofi în hambar, odinioară, la ferma maică-sii.

El zăbovi o clipă în aer, cu ochii și gura larg deschise de surpriză, apoi plonjă ținându-și răsuflarea și se înfipse în podeaua camerei de jos.

Shy clipi, nevenindu-i să creadă. Pielea capului o ardea și se pipăi cu degetele, așteptându-se să găsească săgeata înfiptă în țeastă, dar când se întoarse o văzu în peretele din spatele ei. Ei bine, ăsta era un final mai potrivit cu așteptările ei. Pierdea totuși sânge, îi năclăia părul și îi curgea pe frunte gâdilând-o. Poate o zgâriase coada săgeții. Ar fi bine să recupereze săgeata, ar însemna o armă în plus. Făcu un pas către ea, apoi îngheță. Jeg era în cadrul ușii de la intrare, iar sabia lui tăia o felie curbată de întuneric din lumina soarelui de afară.

– Smoke! urlă el, iar ea fugi de-a lungul galeriei precum un iepure speriat, urmându-și dâra de urme însângerate, alergând bezmetică fără să știe încotro, auzind cizmele grele ale lui Jeg urcând pe scară. Lovi cu umărul ușa din capăt și aceasta se deschise în plin soare, spre un balcon ce înconjura spatele clădirii. Nu stătu să judece, mai bine continua în stilul ei de a face lucrurile de-a-ndoaselea, așa că păși cu piciorul gol pe marginea balconului și sări. Zbură către balconul șubred al casei de peste ulița îngustă, contorsionându-se de parcă dacă dădea necontrolat din mâini și din picioare ar fi avut vreo șansă să ajungă mai departe.

Se prinse de balustradă, scândurile îi loviră coastele, alunecă urlând, încercă să găsească o priză, se luptă să se tragă în sus, simți cum ceva cedează...

... și cu un scrâșnet de lemne rupte, toată drăcia bătută de vreme se desprinse de fațada casei.

Și iarăși avu Shy doar o clipă, înghețată în curgerea timpului, în care să evalueze situația. Și iarăși situația nu era prea bună, ca să zicem așa. Tocmai ce începea să jelească iar, când vechiul ei dușman, solul, o atacă,

ca întotdeauna, îi răsuci piciorul stâng, apoi o trânti și o lăsă încovoiată de durere pe o parte.

Shy tuși, apoi gemu, apoi scuipă niște praf. Nu o bucura că avusese dreptate mai devreme, când se gândise că nu era ultima căzătură din viața ei. Îl văzu pe Jeg apărând pe balconul de la care se aruncase. Își împinse pălăria pe spate, chicoti și dispăru înăuntru.

Shy încă avea în mână o bucată de lemn din balustradă, doar că era cam putredă. Cam ca speranțele ei. O aruncă și se rostogoli, așteptând din nou durerea aia rea care să-i anunțe vreo fractură. Dar iarăși, durerea nu veni. Se putea mișca. Dădu din picioare și socoti că se putea ridica. Sau mai bine să rămână jos, avea o presimțire că va mai mușca din țărână cât de curând.

Se eliberă din grămada de scânduri rupte de lângă perete și umbra i se întinse către ușă. Gemu de durere și ascultă cu groază pașii grei ai lui Jeg la parterul clădirii alăturate. Începu să se târască înapoi, pe umeri și coate, trăgând câte un picior. Cuțitașul era legat la o încheietură, iar cu cealaltă mână zgârma în pământ.

– Hei, încotro ai pornit? întrebă Jeg voios, părăsind cadrul ușii și ieșind în drum.

Era oricum un tip voinic, dar în clipa aceea îi părea a fi de-a dreptul uriaș. Era cu un cap mai înalt decât Shy și cântărea probabil dublu cât ea, care nici nu mâncase nimic de ceva vreme. El păși țanțoș în soare, cu limba împingând în afară buza de jos, cu sabia legănându-i-se în mână. Își savura victoria.

– L-ai cam păcălit pe Neary, ha?

Își împinse pălăria mult pe spate, lăsând la iveală fruntea pe jumătate bronzată.

– Ești mai puternică decât s-ar zice. Deși băiatul ăla e așa de tolomac, că ar fi putut cădea și fără ajutor. Dar cu mine n-o să-ți meargă, să știi.

Asta rămânea de văzut. Shy își punea încă speranțe în micul ei cuțit. O lamă cât de mică poate face ravagii dacă o înfigi în locul potrivit. Se târî înapoi, stârnind praful, părând că vrea să se ridice, doar ca să cadă la loc cu un scâncet când încercă să-și lase greutatea pe piciorul stâng. Nu trebuia să se prefacă a fi rănită. Chiar era. Sângele îi izvora din țeastă

și susura în jos pe frunte. Jeg ieși din umbră și soarele jos îi lumină fața, făcându-l să mijească ochii. Exact ce-și dorea Shy.

– Țin minte ziua în care te-am cunoscut, începu el, vorbind ca să se audă vorbind. Dodd a venit, încântat, să-mi spună că a cunoscut-o pe Smoke, cea a cărei mutră de criminală e pe toate gardurile din Rostod, pe afișe care promit patru mii de parai cui o prinde vie. Ce povești se mai spuneau despre tine...

Tuși, iar Shy se dădu mai în spate, asigurându-se că piciorul stâng îndoit sub ea încă funcționează, în caz de nevoie.

– Ai fi zis că ești vreun drac, care mânuiește două săbii cu o singură mână, dacă ai fi stat să-i asculți. Imaginează-ți *dezamăgirea* pe care am avut-o când am văzut că nu ești decât o fată speriată, cu dinții rari și care pute a pișat de te trăsnește.

De parcă Jeg ar fi mirosit a flori de câmp... El păși înainte, întinzându-i o mână latră.

– Ușurel, să nu zgârii, ești mai valoroasă vie. N-aș vrea să...

Îi aruncă în față un pumn de țărână cu mâna stângă, în timp ce se sprijinea pe dreapta pentru a sări în picioare. El întoarse capul, tușind din cauza prafului. Clipi orbit și învârti sabia aiurea, dezechilibrându-se, dar Shy se lăsase în jos și doar părul i se răvăși de la aerul stârnit de lamă. În mișcare, ea îl prinse cu mâna stângă de pulpanele lungi, fluturânde, ale hainei, iar cu dreapta lovi cu sete în umărul mâinii care ținea sabia.

El începu să urle în vreme ce ea retrăgea cuțitul și îl lovea din nou, și din nou. Cum lovea de sus în jos, lama rupse mâneca hainei, îi tăie brațul și era cât pe ce să și-l împlânte în propriul ei picior. Voia să înfigă din nou cuțitul, dar el o lovi cu pumnul în față și fata se împletici înapoi, încercând, în picioarele goale, să-și mențină echilibrul în țărână. Shy se izbi de colțul casei și zăbovi o clipă, cât să alunge lumina aceea orbitoare din cap. Îl reperă pe Jeg la câțiva metri depărtare, cu dinții rânjiți și plini de scuipat, încercând să mute sabia din mâna rănită în cealaltă. Degetele i se încurcau în apărătoarea împletită, din alamă.

De obicei când lucrurile se precipitau, Shy nu mai gândea, nu mai cumpănea asupra rezultatelor posibile, nu mai lua în calcul îndurarea sau

posibilitățile de a face cât mai puțin rău. Ea doar acționa. Asta fusese ceea ce o ținuse în viață atâta vreme în rahatul ăsta. Dar, totodată, și ceea ce o băgase de la bun început în rahatul ăsta. Însă toate obiceiurile bune au și efecte mai puțin bune, iar ea compensa prin a se gândi muuult prea mult după încheierea acțiunii, dar asta era altă poveste. Dacă Jeg reușea să mute sabia în mâna stângă, era terminată, așa că nu mai aștepta ca strada să-și termine rotirile în jurul ei, și atacă din nou. El încercă să-și elibereze un braț, dar ea îl prinse cu mâna stângă, se ținu bine de el, de haina lungă, în vreme ce cu mâna dreaptă îl lovea repetat – în gât, între coaste, iară între coaste, ea țipând, iar el urlând la fiecare lovitură de cuțit.

El o prinse de cămașă, descusându-i mâneca pe jumătate și încercă să o împingă mai încolo, dar nu mai avea putere, o îndepărtă doar un pas sau doi. Capul lui Shy se limpezise acum, reuși să-și țină echilibrul, în schimb Jeg se poticni și căzu în genunchi. Ea înălță cuțitul cu ambele mâini și-l înfipse cu putere în pălăria aia ridicolă, turtind-o, lăsând cuțitul înfipt până la plăsele în craniul lui Jeg.

Se împletici spre înapoi, pentru că se aștepta ca el să cadă în nas. Dar nu, el se ridică brusc, precum o cămilă pe care Shy o văzuse în copilărie într-un iarmaroc, se ridică în picioare, cu pălăria țintuită bine cu cuțitul în moalele capului, cu borurile îndesate pe ochi, pînă la baza nasului.

– 'Ei, unde-ai dispărut?

Cuvintele i se rostogoleau în gură ca pietrele pe fundul unui râu de munte.

– Smoke?

Se clătină într-o parte, apoi în cealaltă. Se precipită în față, stârnind colbul drumului, cu sabia atârnând în mâna dreaptă, însângerată. Vârful ei desena arabescuri în praf. Întinse mâna stângă în căutarea ei, degetele erau înțepenite, dar încheietura îi cădea moale, apoi începu să frece pălăria deasupra borului, de parcă avea ceva în ochi și voia să se șteargă.

– Shmoke?

O parte a feței îi tremura, se crispa, se contorsiona în mod nenatural. Sau poate era natural pentru un om care avea un cuțit înfipt în creier?

– Thmoke?

De sub borul pălăriei picura sânge, care îi lăsa urme roșii pe obraz și îi pătau cămașa. Dar continua să înainteze, cu mâna dreaptă atârnând neputincioasă, plină de sânge, cu mânerul sabiei lovindu-l în coapsă.

– Thmoe?

Ea se dădu înapoi, privindu-l fix, cu mâinile atârnând vlăguite și pielea înfiorată. Se dădu înapoi până se lovi de peretele casei.

– Thoe?

– Tacă-ți dracu' fleanca!

Și se repezi la el, împingându-l cu palmele întinse. Căzu pe spate, cu sabia care i se bălăbănea în mână și pălăria însângerată bine țintuită pe cap cu cuțitul ei. Se întoarse încet cu fața în jos, iar mâna dreaptă bătu aerul. Își împinse cealaltă mână sub umăr, ca pentru a încerca să se ridice.

– Oh! murmură el în țărână. Apoi tăcu.

Shy întoarse alene capul și scuipă sânge. De prea multe ori scuipase sânge în ultimele luni. Ochii i se umplură de lacrimi și și-i șterse cu dosul mâinii care tremura. Nu-i venea a crede că se terminase. Cum de reușise să o scoată la capăt? Era un coșmar din care venise

vremea să se trezească. Închise ochii strâns, strâns, apoi îi deschise larg. Adversarul ei zăcea în continuare în țărână, doborât pentru totdeauna.

Respiră adânc, apoi își șterse buza de scuipat și fruntea de sânge. Mai respiră o dată, mai calm. Apoi luă sabia lui Jeg și scrâșni din dinți, încercând să nu scuipe și să nu vomite, luptându-se cu durerea care pulsa în falca lovită. Se deplasă cu greu până la ușa din spate a crâșmei. Jeg venise pe-acolo, viu, cu doar câteva minute în urmă. Durează ani buni să faci un om. Dar îți ia doar câteva clipe să-l termini.

Neary reușise să iasă din gaura pe care o făcuse în podea, și se trăgea uimit de pantalonii îmbibați în sânge.

– Ai doborât cățeaua aia turbată? întrebă el mijind ochii spre ușă.

– Normal că da.

El făcu ochii mari și încercă să se târască spre arcul cu săgeți, scâncind de durere. Shy cântări în mână sabia grea a lui Jeg pe măsură ce se apropia, iar Neary se întoarse, cu ochii plini de spaimă și o palmă întinsă în față, a apărare. Îi lovi mâna cu latul sabiei, el gemu și și-o strânse la piept. Apoi îl lovi în laterala capului și îl făcu să se rostogolească înapoi în gaură, plângând. Apoi îl păși, își înfipse sabia la centură, luă arcul de pe jos și câteva săgeți din tolbă. Se îndreptă spre ușă, potrivind o săgeată din mers, apoi ieși în stradă.

Dodd încă mai strângea monede din praf și le punea bine în punguță, apropiindu-se de fântână. Indiferent la soarta tovarășilor săi. Asta îl caracteriza de altfel. Indiferența.

Ea păși cu grijă pe treptele de la intrare, călcând pe laturi pentru a nu face zgomot, apoi ridică arcul și luă la țintă spinarea lui Dodd, care zgârma în praf aplecat de mijloc, cu cămașa pătată de sudoare în mijlocul spatelui. Shy se gândi să considere pata ca fiind centrul țintei și să tragă chiar atunci, chiar acolo. Dar nu e ușor să ucizi un om. Mai ales dacă eziți cât de puțin. Îl privi cum culege ultima monedă și cum se îndreaptă de spate și se întoarce, strângând băierele pungii, zâmbind.

– Am luat toate...

Zăboviră o vreme, privindu-se. El se strânsese în sine, în mijlocul străzii prăfoase, cu punga cu arginți în mână, un zâmbet nesigur

luminat de soare, dar cu ochii lucind temători sub borurile pălăriei ieftine. Ea rămăsese pe ultima treaptă a intrării în cârciumă, cu picioarele goale pline de sânge, cu buzele sparte pline de sânge, cu șuvițe năclăite în sânge lipite de fruntea însângerată. Dar cu arcul întins, care nu se clintea.

El își linse buzele, înghiți cu greutate, apoi le linse din nou.

– Unde e Neary?

– Într-un loc rău.

Era ea însăși surprinsă de răceala din voce. Suna ca a unei persoane necunoscute. Vocea lui Smoke, poate.

– Unde e frate-miu?

– Într-un loc și mai rău.

Dodd înghiți. Gâtul i se bălăngănea dintr-o parte în alta. Începu să se dea încet înapoi.

– L-ai omorât?

– Uită-i pe ăștia doi și stai pe loc.

– Ascultă, Shy, n-ai de gând să mă ucizi, așa-i? Nu după toate câte am petrecut împreună. N-ai să tragi. Nu în mine. Așa-i?

Vocea îi devenea din ce în ce mai subțire, în timp ce se apropia din ce în ce mai mult de fântână.

– Eu n-am vrut să facem asta. N-a fost ideea mea!

– Normal că nu. Ca să ai idei, e nevoie să gândești, iar tu nu prea ești bun la asta. Tu doar te-ai ținut după ei. Chiar dacă asta mă ducea pe mine la spânzurătoare.

– Nu, ascultă, Shy...

– Stai naibii pe loc, ți-am zis. Întinse arcul la maximum. Coarda îi tăia degetele deja rănite. Ești surd, băiete?

– Ascultă, Shy, hai să discutăm, vrei? Doar să vorbim.

Ridicase o palmă în față, de parcă avea de gând să oprească săgeata din zbor. Ochii săi albaștri-deschis o fixau, iar ea își aminti când l-a întâlnit prima oară, sprijinit de hambar, zâmbitor și simplu, nu prea deștept, dar foarte amuzant. Ei îi lipsise amuzamentul de când plecase de acasă. Și n-ai fi zis că plecase de-acasă în căutarea distracției.

– Știu că am greșit, dar ... sunt un idiot.

Apoi încercă să zâmbească, un zâmbet chinuit, la fel de tremurat ca și mâna sa întinsă. Îi smulsese un surâs sau două și, deși nu era cine știe ce amant, îi ținuse patul cald, ceea ce nu era puțin lucru și o făcuse să se simtă mai puțin singură în lupta ei cu lumea, iar asta era un lucru și mai important.

– Stai pe loc, zise ea, mai moale de data asta.

– N-ai să tragi în mine, insistă el, retrăgându-se spre fântână. Sunt eu, Dodd, știi asta, nu? Te rog nu mă ucide. Și se retrăgea din nou. Am de gând să...

Ea trase.

E foarte special să ucizi folosind arcul. Trebuie să-l ridici, să întinzi coarda, să ținteși – toate astea cer efort, concentrare și hotărâre. Dar apoi, să lași săgeata să plece nu e mare lucru. Doar te oprești din a o ține. De fapt, după ce ai întins arcul și ai țintit, e mai ușor să tragi decât să n-o faci.

Dodd se afla la mai puțin de doisprezece pași, iar săgeata străbătu iute acest spațiu, trecu pe lângă palma lui întinsă ratând-o cu puțin și i se înfipse pe tăcute în piept. A surprins-o asta, lipsa sunetului. Dar, de fapt, carnea e moale. Mai ales în comparație cu un vârf de săgeată. Dodd mai făcu un pas nesigur înapoi, ca și cum n-ar fi realizat că a fost străpuns. Ochii i se căscau din ce în ce mai mari. Apoi clipi în jos, spre săgeata din piept.

– Ai tras în mine, șopti el, prăbușindu-se în genunchi, în vreme ce sîngele îi îmbiba deja cămașa, formând un rotund perfect.

– Dar te-am avertizat, idiotule! strigă ea, lăsând arcul în jos, brusc furioasă pe Dodd și pe arc totodată.

El se holba la ea:

– Dar n-am crezut c-ai s-o faci.

Se holbă și ea la el:

– Nici eu n-am crezut c-o s-o fac.

Un moment de tăcere, apoi vântul se stârni iarăși, ridicând praful în jurul lor.

– Îmi pare rău.

– Îți pare rău? murmură el.

Se gândi că era cel mai stupid lucru pe care îl spusese vreodată și, slavă Domnului, spusese ceva tâmpenii la viața ei. Dar ce putea zice altceva? Niciun cuvânt din lume nu putea scoate săgeata din pieptul lui Dodd. Ridică din umeri.

– Mda...

Dodd se înfioră, cântări în mână punga cu arginți și se întoarse spre fântână. Shy deschise gura uimită și o porni la fugă în vreme ce el se lăsa pe-o parte, aruncând punga cu putere. Punga zbură răsucindu-se, făcu o boltă, apoi porni să coboare, cu băierile fluturând. Shy alerga, zbura cu mâna întinsă, sărea, cădea...

Gemu când coastele-i deja rupte se loviră de ghizdul fântânii, și se prăbuși, cu mâna dreaptă îndreptată spre luciul apei, țintind în întuneric. Pentru un moment crezuse că va prinde punga, ceea ce ar fi fost o încheiere satisfăcătoare a întregii afaceri, dar în clipa următoare se trezise în genunchi, în bine cunoscutul praf.

Prinse totuși colțul de jos al pungii, a cărei țesătură era slăbită, zgâriată de multe degete cu unghiile rupte, iar băierile se legănară lăsând să cadă fire de praf care dansau în soarele jos.

Shy zâmbi. Pentru prima oară în ziua respectivă. Ba chiar în ultima lună. Iar în clipa următoare punga se deschise. Banii se scurseră în întuneric precum o ploaie lucitoare, scoțând clinchete vesele pe când se izbeau de pereții puțului și dispărând în neantul de cerneală, apoi tăcere.

Shy se ridică în picioare, cu simțurile amorțite.

Se îndepărtă încetișor de fântână, cu punga goală într-o mână, îmbrățișându-se cu cealaltă.

Privi spre Dodd, care zăcea pe spate cu săgeata ieșindu-i din piept. Avea ochii ațintiți asupra ei și respira cu repeziciune. Îi auzi răsuflarea încetinind, apoi oprindu-se.

Shy zăbovi un moment, apoi se îndoi de la mijloc și vomă în praf. Nu prea mult, că nu mâncase nimic în ziua aceea, dar măruntaiele ei se revoltau și se asigurau că dă tot afară. Se scutura atât de tare încât se temu că o să cadă. Se sprijinea cu mâinile pe genunchi, vomând bilă și pe nas, dând totul afară.

La naiba, ce tare o dureau coastele! Și mâna. Piciorul. Și fața. Atâtea răni, zgârieturi și vânătăi, că nu știa care o doare mai tare. Tot corpul îi era o rană mare, dureroasă.

Ochii îi căzură iarăși pe leșul lui Dodd și îi veni iar să vomite, așa că își desprinse privirea și se uită în zare, spre orizont și o fixă pe linia tremurătoare a nimicului.

Ba...

Nu era *nimic*.

Acolo se ridica praf. Își șterse fața cu mâneca zdrențăroasă, atât de murdară încât se îndoia că o curăță vreun pic. Se îndreptă de spate și mijii ochii, nevenindu-i să creadă. Călăreți. Nicio îndoială. La bună distanță deocamdată, dar să tot fie vreo doispe.

La dracu'! șopti ea, mușcându-și buza. Dacă lucruri rele vor continua să se întâmple, va ajunge să-și mestece de tot nenorocita aia de buză. La dracu'! Shy își puse mâinile peste ochi, apăsându-i cu putere, ascunzându-se în întunericul creat, cu speranța absurdă că ceea ce văzuse nu era adevărat. N-ar fi fost prima greșeală din viața ei, nu?

Dar când deschise iarăși ochii, norul de praf era tot acolo. Lumea e un derbedeu răutăcios, nu, a înțeles asta, și cu cât ești mai căzut, cu atât ți-o trage mai cu sete. Shy își puse mâinile în șolduri, se arcui spre spate și urlă către cer, iar cuvântul zbură atât de mult timp cât îi permiseră bieții ei plămâni osteniți să strige.

– Draci!

Ecourile se loviră de clădiri și muriră rapid. Nu veni niciun răspuns. O muscă ametită vădea un oarecare interes în leșul lui Dodd. Calul lui Neary întoarse capul, o țintui pe Shy o clipă cu ochi apatici, apoi își mută privirea aiurea, vădit neimpresionat. Iar Shy mai avea de adăugat la durerile ei și un gât uscat după atâta strigat. Venise momentul să-și pună întrebările obișnuite.

Și-acum ce dracu' fac?

Trase cizmele din picioarele lui Dodd, încleștând dinții de efort, apoi se așeză alături să se încalțe. Nu era prima dată când stăteau întinși alături, în praf, ea și Dodd. Dar era prima oară când el era mort. Cizmele îi erau

mari, dar mai bine să-și târșâie pașii decât să umble desculță. Tropăi cu zgomot înapoi în tavernă.

Neary se străduia să se ridice, iar sunetele pe care le scotea erau demne de milă. Shy îl lovi peste față, răsturnându-l la loc pe spate. Îi luă restul de săgeți din tolbă, precum și cuțitul greu din cingătoare. Ieși apoi din nou în soare, recuperă arcul, își îndesă pălăria lui Dodd pe cap. Și asta îi era cam mare, dar îi oferea ceva protecție împotriva soarelui care se ridica pe cer. Apoi adună cei trei cai și îi legă pe toți cu o funie. Operațiunea se dovedi anevoioasă, armăsarul uriaș al lui Jeg era tare irascibil și părea hotărât să îi creeze probleme.

Când termină, căută cu privirea norii de praf din depărtare. Era clar, se îndreptau spre oraș, și se apropiau repede. Estimă că sunt nouă sau zece, ceea ce era mai bine decât doisprezece cât numărase prima oară, dar tot erau prea mulți.

Agenți ai băncii căutând banii furați. Vânători de recompense umblând după prețul pus pe ea. Alți bandiți, care auziseră că e vorba de o comoară. Comoară care momentan se afla în fundul puțului, din păcate. Puteau fi oricine, în fapt. Shy poseda deosebita calitate de a-și face dușmani oriunde, oricând. Privi spre Dodd, care zăcea cu fața în jos în praful drumului, cu tălpile goale. Gândi că de fapt avea și mai mult ghinion cu prietenii, decât cu dușmanii.

Cum de ajunsese aici?

Își scutură capul, scuipă prin despărțitura dintre dinții din față și se săltă în șa, pe calul lui Dodd. Întoarse spatele norilor de praf care se apropiau și porni în sens invers, spre niciunde.

Shy îmboldi calul cu călcâiele.

Traducere din limba engleză de Ileana Busac
Some desperado – 2013

antologie coordonată de

John Brockman

TOTUL ARE O EXPLICAȚIE

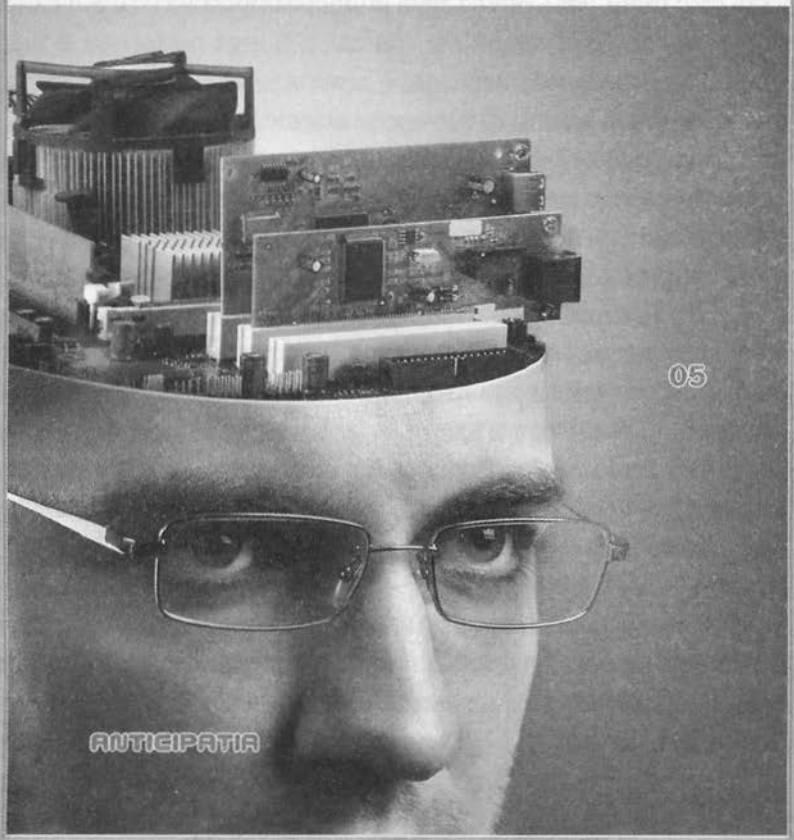

Cărțile ANTICIPAȚIA

2/2014/CPSFA15/serie nouă

Bruce Sterling
GRĂDINILE SCUFUNDATE

„Păianjenul lui Mirasol se hurduca peste ținutul erodat al Mării Hadriacum, sub un cer marțian agitat. La limitele troposferei se răsuceau dârele curenților, dungi murdare pe un fundal liliachiu. Mirasol le privea prin geamul striat al cabinei. Îi sugerau idei după idei: cuiburi de șerpi, bancuri de țipari negri, hărți cu asteriscuri întunecate..."

Emanuel Grigoraș
CER FURAT

„Când expiră aerul adunat în piept, durerea pe care o simți îl făcu să-și dezlipească privirea de cer și să observe mâna subțire, cu pielea albă, ale cărei degete se scufundaseră în valurile cămășii albe de in, trecuseră prin piele și mușchi, căutându-și drumul pe sub coastele lui. Călușarul urmări cu ochii înghețați ghearele lungi care-i străpungeau inima, smulsă din piept într-o fracțiune de secundă. Apoi noaptea îi înghiți sufletul."

Joe Abercrombie
O BANDITĂ

„Întotdeauna fusese un soi de Gică-contra. De pe când era o copiliță, dacă cineva o învăța cum să facă un lucru, ea se gândea imediat cum să-l facă altfel. Maică-sa o numea măgăriță încăpățânată și zicea că-i din cauza sângelui de Fantomă."

cpsfa.ro
anticipatia.com

ISSN 1220-8620
00015
9 771220 862006